ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Рік XXVI, ч. 12 ГРУДЕНЬ — 1986 — DECEMBER Vol. XXVI, № 12

ПРОМІНЬ

Рік XXVI ГРУДЕНЬ 1986 Ч. 12

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00
Одно число 1.50

PROMIN

№ 12 DECEMBER, 1986 VOL. XXVI

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00
Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

Галька Дністрова — Союз Українок 1
Н. К. — Минуле-сучасне-майбутнє 1
Центр Українських Канадських Студій 2
Tom Monastyrski — THE BELLS 2
Дарія Янда — Як дійшло до заснування Союзу Українок Канади 3
Анна Холод — Привіт 5
О. О. Дучемінська — Сніг 6
Уляна Пелех — Українська родина, її стан і потреби 7
Н. К. Відбувся 15 Конгрес Українців Кананди 9
„У. В." — Чорнобиль: Усе було багато гіршим 10
„Свобода" — Ярослав Балан, автор і поет 12
Нашим дітям 14
Helen Raycheba — Knowledge - Condemns you to Action 15
Canada — Good News 17
Janet Hawrysh — Resent Work by Roy and Olga Tomlinson 18
M. Kischuk — Library catalogue project extended 18
The Centre for Ukrainian Canadian Studies 18
Марія Керда — Жінка 19
Тамара Уліско 20
Яр Славутич — Оповідання Марка Вовчка англійською мовою 21
А. Звоздецька — 25-літній ювілей відділу 22
Квіти незабутнім 25
Громадська хроніка 26
Різдвяні приписи 28
Зміст XXVII річника 30
Пресовий фонд 33

Рисунок — **Дарія Бродгед**
Ілюстрація: Піонерська родина — **Лев. Молодожанин** — скульптура пам'ятник.

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

МИНУЛЕ – СУЧАСНЕ – МАЙБУТНЄ

ДО 60-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

„... Кожна організація, яка хоче жити й розвиватися, мусить мати членів, котрі знали б для якої цілі та організація існує, яка робота її чекає й якими способами вона має свою ціль осягнути. Лише такі свідомі члени будуть робити добру роботу і лише через таких членів організація буде сильна. Член несвідомий своїх прав ніколи не перейметься і не захопиться роботою своєї організації. Не бачучи цілі, не може віддавати себе для справи, а хто не може віддавати себе для справи, той ніколи не буде корисним членом".

З промови пані Савелі Стечишин, виголошеної на Другому З'їзді Союзу Українок Канади в Саскатуні в 1927 р.

**
*

Стаємо на порозі Ювілейного Року — 60-ліття Союзу Українок Канади. Вітаємо роковини Першого З'їзду нашої організації і перших її основательок і всіх тих, що закладали перші основи під її будову. Хочемо пройти їх слідами, почути їхній голос, їхні думки та їхні стремління ,як вони розуміли завдання своєї самостійної жіночої організації.

Минуле — це підстава, це стежка нашого сучасного. Без першого з'їзду ми би не мали інших дальших з'їздів, без оформлення першої Централі ми не мали би інших вибраних проводів, які впродовж шестидесяти років давали провід організації.

Вчитуємось у рядки вище наведеної промови тодішньої голови Союзу Українок Канади, Савелі Стечишин про членство організації. Членство як основа, як база, від якої залежить усе — і сила організації, і поступ, і ціла майбутність її. І друге — якість членства, його ідейність, розуміння своїх членських завдань, основних цілей самої організації, льояльність її законам. І ще одно головне — набування нового членства, бож організація буде потребувати нових членів, нових молодих сил для її зростання.

Всі ці питання в житті і поступі організації завжди будуть актуальними і завжди будуть на програмі праці проводу, цебто, — Централі.

І коли Союз Українок Канади зростав, то зростав він лише силою своєї української свідомости, силою свідомости — служити справам свого народу, допомагати своїй Церкві, плекати красу української культури, головно зберігати рідну мову.

Від перших днів свого життя, організація звернула свою думку до членства і про членство, поруч інших основних справ, про які згадаємо в дальших нарисах. Сьогодні в нас немає ані одного з'їзду, чи якогось іншого зібрання, на яких би не підносились справи побільшення членства організації. І це нормально. За законом природи відходять від активної діяльности старші членки, а до організації мали б вступати нові і молодші. Приходить час, коли членів треба придбати, для того провід організації увів свято членства, вшанування членок за час праці, офіційне приймання членок до відділу. Спеціяльну програму про потребу придбання членок влаштовано на Першій Конференції у Ванкувері цього літа, порушено нові питання і способи проведення їх в життя.

Тема членства організації, його свідомости, його якости, це дуже широка тема, якої не можна вичерпати в одній статті. Фактом є, що перший провід організації шістьдесят років то-

---

СОЮЗ УКРАЇНОК

Ми йдемо всі ходою дня,
Що ніч прогонить вдаль
І нас не спинять буревій,
У нас відвага наче сталь.

Та ми не мріємо у снах,
І ми не ждемо на весну, —
Для нас тепер є час діла,
Для нас нема часу дня сну.

Добро найменшої сестри
Для нас є ціллю у житті;
Терпіння наших праотців
Не стане нам у забутті.

Ми синьо-жовтий стяг несем,
Й піднесли всім оце знам'я, —
Ми рук бездільно не опустим
У праці ждемо волі дня.

Ти спиш, сестро! Вставай, вставай,
Ставай в ряди, бо йде весна,
Не нам в неволі вікувати,
Для нас і сонце і краса.

Галька Дністрова.

му подав нам генезу членства Союзу Українок Канади, як підставу і силу організації на далекі роки.

Змагання організації до зростання членства завжди будуть тією рушійною силою проводу, це б то Централі, на неї спадає найбільший обов'язок плянувати, організовувати і проводити працю. Коли в перших роках організації провід намагався побільшувати членство, то стрічався з труднощами через брак національної свідомости, а також з причини економічних, то сьогоднішній провід зустрічає інші проблеми — зі слабим знаням української мови серед молодших жінок. Щоб розв'язати, бодай частинно мовне питання, провід організації пішов на двомовність у своїх обіжних листах та програмах праці. Хотілося б вірити, що поруч введення англійської мови в програму діяльности, будуть робитися старання організувати мовно навчальні кляси української мови і письма по відділах, щоб таким способом піднести також справу українознавства серед молодших в клітинах організації. Це далекосягла праця, яка вимагає від проводу плянування, проєктувань і більшого числа людей до роботи.

Добрий початок зроблено на Першій Конференції Союзу Українок у Ванкувері цього літа, звідомлення якої буде продовжуватися на сторінках журналу Промінь. На сторінках Променя друкується також серія статтей на виховні теми з життя української родини.

Одначе справа піднесення рідної мови серед членства залежить не від самого проводу організації, але у великій мірі від членства — від старших і молодших, від їхньої свідомости і розуміння ваги рідної мови для власного добра. Провід може дати всяку можливу допомогу, може зорганізувати по відділах читацькі гуртки, порекомендувати лектуру або літературу до читання, порадити підручники для них, що хочуть поправити свою українську мову. Тепер для кожної людини є всякі можливости стати двомовним і тримовним.

Тому стрічаючи роковини нашого 60-ліття, ми повинні підійти до нього не лише з тим, що досі зроблено, але й з тим, що перед нами, яку справу ми поставимо на перше місце з плянами провести її в життя, а тією справою є піднесення української мови серед членства нашої організації.

Центр Українських Канадських Студій

о г о л о ш у є

ПРОПАМ'ЯТНУ СТИПЕНДІЮ
ім. МИХАЙЛА Г. ГИКАВОГО

якою буде нагороджуватись щороку студента чи студентку за найкращий есей писаний **українською мовою** на тему з ділянки українських канадських студій.

- Вартість стипендії, приблизно 500.00 дол.
- Есей (надрукований) мусить мати 2,000-2,500 слів.
- У часі подання студенти мусять бути зареєстровані повночасно у канадському університеті або в Колеґії Св. Андрея.
- Найкращий есей буде поданий до **Українського Голосу** для можливої публікації.
- Реченець подання есеїв: 1 травня, 1987 р.

Усі есеї, разом з листом у якому студент (ка) виясніює свій науковий статус (т. зн., програму, рік, університет), проситься висилати на вище подану адресу.

The Bells

This poem doesn't exactly deal with retaining Ukrainian Heritage. Moreover it describes what an adolescent Ukrainian faces as he/she grows up, and learning to take responsibility in their cultured community, rather than the adolescent being molded to take that responsibility.
Alas, I hear the bells ringing.

Calling out my name to rise and advance,
To spread my culture and my spirit
In Ukrainian knowledge, song and dance.
Alas, I hear the bells ringing.
They were imminent sounds I couldn't avoid.
Dido told me; I must do something:
Get up and leave the dife I've toy'd.
Alas, I hear the bells ringing.
I now know where my future lies,
Over gracious mountains and across golden prairies,
To the east as the sun does rise.

— *Tom Monastyrski*

Tom Monastyrski
Winnipeg, Manitoba
Holy Trinity Senior CYMK (Ivan Mazepa Branch)

Як дійшло до заснування Союзу Українок Канади

Стаття під повищим заголовком, авторства Дарії Яндової, написана в 1935 році як спогад до „Ювілейної книжки" з нагоди 10-ліття організації, поміщуємо з нагоди 60-ліття Першого З'їзду, з деякими мовними скороченнями.

Редакція.

Перші думки про заснування загальної центральної жіночої організації, Союзу Українок Канади, повстали ще в 1925 році в місті Саскатуні, Саскачеван, що є осідком Українського Інституту ім. Петра Могили. Того року вперше почалося говорити про потребу такої організації, яка могла б провадити свою діяльність по цілій Канаді. А сталося це так: пані Савеля Стечишин, дружина тодішнього ректора Інституту ім. П. Могили, зчаста скликала студенток того Інституту на сходини, які відбувалися в дівочій почекальні в тім же Інституті. Підчас таких сходин вона давала нам, дівчатам-студенткам, всякі поради та науку, як ми маємо і повинні поводитися і поступати в Інституті і поза Інститутом. У неї була навичка доволі часто нагадувати нам про всякі важні обов'язки, які чекають дівчат-студенток по скінченню школи. Не раз говорила вона нам, що кожна з нас повинна бути народньою робітницею, а навіть і провідницею жіноцтва в тих околицях, де ми остаточно осядемося і через те кожна з нас має обов'язок вповні використовувати побут в Інституті та вчитися якнайкраще не лише в школі, але і тих предметів, які були приписані в Інституті. Пані Стечишин звертала нам на те все увагу, щоб ми поступово приготовлялися до важних обов'язків так народніх як і родинних, які нас в житті чекають. Нагадувала вона нам також, що ми в майбутньому маємо стати не лише добрими і розсудливими дружинами наших будучих чоловіків, але що ми маємо бути їхніми співробітницями на народній ниві для піднесення поступу та добробуту нашого народу.

На таких дівочих сходинах пані Стечишин звертала нам не меншу увагу ще й на те, що нас — як майбутніх матерів — чекає ще й другий важний обов'язок, а це виховання будучого покоління на свідомих і поступових громадян.

На одних із таких сходин студенток-могилянок пані Стечишин попросила панну Харитю Кононенко, яка недавно перед тим приїхала до Інституту з Чехословаччини, щоб вона розповіла дещо про український студентський і жіночий рух в Чехословаччині. Панна Кононенко, в своїй промові до нас, між іншим сказала нам і про заснування та діяльність Союзів Українок в Чехословаччині та в Галичині. По її промові забрала слово пані Стечишин і сказала, що наше культурно-організаційне життя в Канаді розвивається й поширюється з кожним роком і що культурно-організаційний розвиток наших людей в Канаді вимагає, аби наше жіноцтво не лишалося позаду, а брало активну участь в народних справах і працювало рука в руку враз з мужчинами. Для скріплення і дальшого розвитку нашого народнього життя в Канаді рішучо конечним є — освідомлювати і просвічувати наше жіноцтво по всіх українських осередках Канади та втягати чи заставляти його до співучасти в народній праці.

Після її думки, це велике завдання ще найкраще можна б виконати при помочі загальної жіночої організації і через те являється велика потреба створити, чи зорганізувати Союз Українок в Канаді на взірець жіночих союзів в Україні, або повище згадані цілі можна було перевести в життя скоріше і краще.

Хоч я ще через кілька років перед тим належала до студентського кружка „Каменярі" при Інституті ім. П. Могили й брала в тім кружку активну участь, а також до того часу я була членкою місцевого жіночого товариства в Саскатуні, то ці нові ідеї про потребу жіночого руху в Канаді викликали в мене велике зацікавлення і від тоді я серйозно почала цікавитися і застановлятися над тими порушеними справами.

Другий інцидент, який в'яжеться із остаточним постанням Союзу Українок Канади і про який слід тут згадати, лучився в 1925 році. Мабуть чи не за ініціятивою пані С. Стечишин покладено перший раз на програму Народнього З'їзду жінку-бесідницю. Цією бесідницею була пані Л. Слюзар, дружина українського православного священика, який перебуває тепер в Монтреалі, Квебек. Пані добр. Слюзар говорила на з'їзді про обов'язки жінки в дома і в громаді. Її відчит викликав у слухачів з'їзду дуже гарне враження, а також показався вступ-

ним кроком жіночої участи в народніх з'їздах.

Пані добр. Слюзар залишилася в Інституті ім. П. Могили ще на кілька днів по з'їзді в Саскатуні. Вона перебувала враз зі мною в одній кімнаті і я через те мала нагоду більше говорити з нею, а ще більше прислухатися про український жіночий рух в Україні, звідки пані добр. Слюзар приїхала недавно перед своїм побутом на з'їзді в Саскатуні.

Коли вона вже від'їжджала додому, пані С. Стечишин і я відпроваджували її на станцію. По дорозі пані Стечишин знову порушила ідею заснування Союзу Українок в Канаді, а відтак, коли ми обидві верталися зі станції, пані Стечишин піддала ще одну важну думку, а це — конечність започаткувати Жіночу Сторінку в „Українському Голосі". І так ці ідеї, цебто зорганізування жіночого союзу в Канаді і створення жіночої сторінки, дуже припали нам до душі, декільком старшим студенткам Інституту ім. П. Могили.

Повинна я ще згадати й про третій важний інцидент, який також в'яжеться із остаточним зорганізуванням Союзу Українок в Канаді. З початком весни 1925 року згадана вже панна Кононенко, яка в той час була головою жіночого товариства ім. О. Кобилянської в Саскатуні, одержала листа від пані Софії Русової, голови Української Жіночої Ради в Празі, із закликом до українського жіноцтва в Канаді допомогти в коштах подорожі української делеґатки на конґрес Міжнародньої Жіночої Ради у Вашінґтоні, Америка. Цей заклик широко передискутовано на зборах цього жіночого товариства в Саскатуні і вирішено взяти на себе провід у збірці грошей на кошта подорожі згаданої делеґатки. (До жіночого товариства в Саскатуні належало також поважне число студенток Інституту ім. П. Могили). Під час дискусії над цим закликом від Української Жіночої Ради знову виринуло питання потреби центральної української жіночої організації в Канаді і від тоді ця справа заінтересувала також і саскатунських жінок, членкинь цього товариства. Панна Кононенко, голова і пані С. Стечишин — секретарка того товариства, робили заклики в „Українському Голосі" про збірку грошей на кошта згаданої делеґатки, а до того пані С. Стечишин написала кілька статтей, щоб використати приїзд цієї делеґатки і скликати жіночий з'їзд з ціллю заснування центральної української жіночої організації в Канаді, і так поширити організацію нашого жіноцтва.

Дарія Янда

В 1926 році ідея заснування Союзу Українок в Канаді і започаткування жіночої сторінки в „Українському Голосі" викликали чимраз більше зацікавлення в Саскатуні і в інших частинах Канади.

Літом того ж року, я на стало замешкала в Саскатуні і часто сходилася з панею С. Стечишин, яка дальше перебувала в Інституті ім. П. Могили. В Саскатуні перебувала тоді також і пані Т. Кройтор, учителька, яка брала літній курс на університеті. Знову під осінь до нашої громади прилучилися ще інші могилянки (бувші студентки Інституту П. Могили), а це: — пані Гринюк і М. Мадюк. І всі ми, як молоді господині, любили часто одні других у себе гостити. На таких гостинних прийняттях наші гостинні гутірки завжи кінчалися дискусією про скликання жіночого з'їзду, заснування центральної жіночої організації та запозаткування жіночої сторінки в „Українському Голосі".

Восени 1926 року, на однім із таких прийнять в домі пані М. Мадюк, пані С. Стечишин представила нам (повище згаданим) конкретний плян скликання жіночого з'їзду. Цей плян ми дискутували цілий вечір, укладали і вирішували дальші точки програми плянованого жіночого з'їзду та радилися над тим, як повести підготовчу працю, аби плянований з'їзд і оснування жіночого союзу вдалися. В скорім часі потім пані Стечишин представила намічений плян і програму жіночого з'їзду ректорові і дирекції Інституту П. Могили, які і погодилися, щоб під час Загального Народнього З'їзду відбувся також і жіночий з'їзд. Вслід за тим пані Стечишин порозписувала листи-запрошення до пропонованих бесідниць, щоб прибули на цей

(Докінчення на 24 сторінці)

Привіт

ГОЛОВИ ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ У 60-РІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Слава Ісусу Христу!

26 грудня 1986 року, сповниться 60 років першій українській жіночій організації, що прийняла назву:

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Це буде т. зв. „ДІЯМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ". Глибокий поклін, честь і слава тим, що поклали основи й дали напрямні та гасла нашій організації, які сьогодні є ще більш актуальні, як вони були колись.

Наша організація є сильна тим, що вона живе первісними ідеалами, які збудували її незрушимий фундамент, а на ньому ясну майбутність!

Хрещення українського народу, було переломовою подією в його історії, бо через прийняття християнської віри, український народ став членом великої родини християнських народів.

Наша свята Православна Церква є тією криницею, з якої ми черпаємо знання й почуття любови до ближнього, а Православна віра є світлом, що освічує шлях до майбутности українського народу в цілості й кожної з нас зокрема.

Наша організація побудована на тих принципах, живе своїм духовим життям і в міру можливостей — передає його своїм наслідникам як важливу й неоцінену вартість української духовости. Українська Православна Церква й Віра — це є духова скарбниця нашого зорганізованого життя! І саме тому, нам треба щиро й віддано попрацювати над підготовою святкувань зближаючогося Ювілею 1000-річчя хрещення України в святу Православну Віру.

З тієї нагоди, звертаюся до наших сестер, які ще не є членками нашої організації, — **вступайте в наші ряди!** Відділи нашої організації є по цілій Канаді й Ви матимете можливість працювати разом з нами, на славу Божу й користь українського народу й тим самим підсилите на краще завтра нашим терплячим сестрам в поневоленій Україні.

Наш Гимн, за словами Уляни Кравченко:

Жіноцтво українське!
Нас жде нова доба!
Ми віримо в майбутнє
Без кривд і нужди і раба.

Ми ті, що мусимо перемогти.
Не знаєм, що таке ні страх, ні супочинок
Єднаймось у гурти
Творім один, могутній Союз Українок.

Анна Холод.

Ольга Олександра Дучимінська.

СНІГ

Пам'яти приятельки духа мого і моєї духовної неньки Наталі Кобринської, в річницю її смерти.

Паде до долу, тихий, білий сніг... Вона любила цей сніг....

В моїй уяві воскресла Вона. В зимові ночі ми ходили далеко цим білим килимом...

Бували місячні ночі, повні брилянтів, хрусталів та самоцвітів — розкинених невидимою рукою по савані смерти — супокою. Все блищить таємним, неземським блеском... манить око — і душу виманює.

Тишина таких ночей бувала глибока та обтулювала душу, яка раз ховалася у глибінь, то знов вихилювалася, приманювана тою глухою тишиною, яка є могучим голосом природи і ніжні душі, кличе... кличе...

Йдемо... ніч. Місто остало далеко за нами. Сніг прибрав усе в білі пухові кожушки... Білий саван кутається, вколискує біль і сум... присипляє своєю тишиною...

Йдемо... мовчки — бо відчувається близькість Бога, притомність творчого Духа — якого в даній хвилині не полошили грішні думки профанів, ні їх пусті слова.

...Душі наші, злявшись в одно, моляться Величі-Богові Природі...

Або розмовляємо... І тоді найщиріші думки просили визволення, прибиралися у слова... Чи це була сповідь душі самої перед собою... чи скарга природі, чи розмова... — а сніг, білий, м'ягкий — гладить душу.

Або — Вона в малій кімнатці, в якій постать її виступала тим виразніше. Гордо випрямилась, мовчки вдивлялася в кусень огорода і пару деревин, які заглядали у вікно...

Сніг падав тихенько і укладався до спочинку на гиляках дерев, на кістяках торішніх цвітів, з яких творив дивні екзотичні рослини... а її душа творила...

Я — в такі хвилини душею молилася до Неї, до її духа.

І знов паде сніг, білий, тихий... Сумерки. Огонь в печі. Блимає по стінах, предметах, малюючи і нагло змінюючи нариси якихось задуманих ним образів...

Вона, задивлена в ті блески, повні таємних рухів, снує свої думки... розвиває картину своїх плянів... чого ще життя не дало їй викінчити, а чого ще й не розпочала...

„Не знати, чи стане життя на усю працю"? каже зітхаючи.

І не раз довго в ніч сиділи ми, задивлені в погасаючі іскорки... та в душах наших займались нові думки просилися в життя... Ми вступали на шлях будуччини...

І днесь падає сніг...

На кладовищі розлогі дерева захищають своїх мешканців від живого світа, та сніг паде і продирається крізь безлисті віти...

Одну могилу вкриває краще, чим інші. Будує на ній казочні замки... виводить доріжки... садить хрустальні дерева... посипає могилу звіздами. Вона любила сніг... а він тепер відтворює усі скарби, які могила крила... Відтворює усі її мрії — малює — різьбить дрібненькими пластинками думки — ідеї...

Вона спить тихо... Втомилась...

Поклін Тобі, Ненько духа мого!

Поклін тобі, могило з хрусталями та звіздами...

Не все спочило з Тобою!

Частинка звізд та хрусталів впала між її сестри і стала заповітом.

Спочивай, Ненько, — ми в серцях зі звіздами-ідеями, хрусталем — заповітом, йдемо у світ життя, йдемо в будуччину!...

Поклін Тобі!

Наша добродійність починається дома і по найбілшій часті кінчається там, де вона почалася.

Горас Смит.

— — —

Всіх треба скликати, з'єднати, щоб Рідний Край порятувати, нехай учений та співець не дбають про лавровий вінець, хай уберe вінець з тернини... До праці ставаймо гуртом!

(Старицька-Черняхівська).

— — —

Українська родина, її стан і потреби

Погляньмо на стан родини в Україні. Там ще з царських часів почалося перелицьовування психології українського народу. Коли Катерина II (1783 р.) роздала козацькій старшині „дарчі грамоти", то тим створила когорту чиновників з колишніх вірнопідданих служителів — провідників народних мас.

Нащадки оборонців незалежности й чести українців стали тими новими людьми, що мусіли виконувати пляни уряду, бо сприймали життя, як драбину, щоб нею лізти вгору за чинами. Люди перестали бути орлами, стали повзати, були як сучасні плазуни, що їх так зневажав Василь Стус. Багато таких людей тепер в Україні, бо цей самий процес діє і тепер. Тільки ж він закроєний куди глибше й ширше на цілий народ, а не тільки на провідну інтелігентську його верству. „У народу забрали сонце" і він з часом почав думати, що його у нього взагалі не було..." каже Микола Холодний.

За обставин, в яких ми живемо тут в діяспорі й наш народ на рідних землях багато чинників руйнує нашу українську духовість. Вмирає українська обрядовість — тут через незнання вартостей її у збереженні української духовости, в Україні через особливу стратегію режиму, щоб перелицювати психіку українського народу. Зникає святкування релігійних свят, християнська обрядовість у весіллі, христинах, атеїзм накидає нові обряди у житті родини. Нема в домах ікон, молитовників, книжок з релігійною тематикою тощо. У діяспорі ми також не дбаємо про збереження традицій, часто з небальства й впроваджування чужих елементів.

Народ в Україні перестав творити пісні, прислів'я, казки християнсько-національного змісту. У сучасній Україні молодь співає пісні про Леніна „мудрого", про „рідну" партію, про колгоспи та „ударників" у них, залюбки співає і кубинських пісень, російські романси, захоплюється американським джезом.

А ми знаємо, яку ролю відіграє у житті нашого народу пісня. Чим була українська народня пісня, вся інша творчість нашого народу для плекання духовости в народі. З нашої народної творчости користали свої й чужі. Численні композитори (Вебер, Бетховен, Моцарт, Ліст, Бах, Брамс, Шуберт, Шопен, Манюшко, Двожак, Барток, а навіть американець — Шарль Лефлер (жив в Україні) високо цінили українську пісню й піддавалися її впливам та користали з неї.

Наші пісні співають кавказькі народи (Катерина II 20 тисяч дівчат з України казала пішки гнати, щоб з ними дружились кавказці). І щоб відібрати від народу його творчість, яка не дає йому втратити своєї духовости, Сталін і його наступники заплянували угробити цю творчість. В 1932 році диктатор скликав з'їзд кобзарів до Харкова і казав їх знищити. Кобзарі ж були носіями української свідомости, ходячою історією народу, передаваною різними видами творчости, а зокрема думами. Тепер з наказу влади недолугі поети творять нові „коломийки", веснянки, різні інші роди „творчости" (загадки, приповідки, казки тощо), щоб подавати їх за творчість народу.

Дійсних народних творів сучасна молодь України мало знає. Зберігають їх старі люди. М. Холодний підраховує, що від цих людей з записів можна ще відтворити 500 тисяч старих пісень. Їх можна б було помістити в 200 томах по 100 сторінок кожний. Виходить, що колись українці творили щороку по 100 пісень. Тепер автори на замовлення по 5 пісень складають на рік, але й ті переживають своїх авторів, бо вони нікудишні, їх ніхто співати не хоче. Вони не зворушують, не пливуть до серця.

Тому й такими швидкими кроками нівелюється національний характер населення України. В хатах радіо, телевізія пособляє цьому процесові. Змістом різної „народної" творчости тепер доярки, шахтарі, кукурудза, комбайни, кіномеханіки, телятниці та різні ланкові. Тому молодь і весь народ плазує перед владою, а не маючи духового корму, запиваються самогоном. Мусіла партія таки взятися до боротьби з алькоголізмом тепер радикальними засобами.

В діяспорі хоч і маємо багато відрадних об'явів здорового національного первня серед організованої й освіченої молоді, але є причини до журби. Вони нам надто відомі. І СКВУ й крайові організації, молодіжні проголошують Міжнародній Рік Дитини, Рік Української Дитини, Декаду Української Родини, багато статтей у пресі на ці теми, але нема послідовних акцій, нема наполегливих заходів для виконання планів у житті. І так на проголошеннях акція, мабуть, і кінчається.

Треба знати й шанувати, користати з вартостей минулого і сучасного, та необхідно вживатися в майбутнє. Треба братися за виховання молоді для майбутнього життя, для майбутніх обставин. Слід докладати зусиль, щоб нащадки живилися, були споживачами й творцями рідної культури, розуміли й доцінювали її вартості та ставали Франковими каменярями, здобували їй місце у світі. Явище, що більшість нашої молоді шукає в житті тільки розваги й боїться трудів, загрозливе. Його об'яви ми всі знаємо: багато змінити й всього поправити нам треба у житті парафій, у шкільництві, у родинах, у житті громад, в молодечих організаціях, у всіх клітинах СКВУ. Щоб були позитивні наслідки згадуваних вгорі: Року Дитини, Декади Родини, повинні ми дбайливо виконувати свої пляни та заходи. В першу чергу докласти зусиль, щоб те, що можна підготовити до 1000-річчя Хрещення України за два роки, що перед нами, зосередити на відтинку молоді:

1 Відбути педагогічний конґрес. Завданням його було б зібрати потрібні матеріяли, провести студії проблематики, випрацювати популярні наукові твори про специфіку релігійно-національного виховання в діяспорі. Вони потрібні для загалу батьків, зокрема молодих, які не мають ширшого критичного погляду на різні складні виховні системи (можуть знати тільки ті, що мають спеціяльні студії), а сліпо наслідують наймодерніші, що їх знають з власного досвіду та з популярної сучасної літератури у своїх країнах), а вона не завжди має позитивний вплив.

Виховання ж має свою довгу історію, багато теорій, опіній і оцінок тих теорій з перспективи часу.

Через підготову й проведення такого конґресу спопуляризувалася б сама справа виховання серед священиків, науковців, проводів молодечих організацій, вчителів, батьків, загалу громадянства, а з тим улегшилася б сама підготова й проведення пляну виховної праці шляхом семінарів та конференцій у школах, молодечих організаціях, у парафіях та у клітинах жіночих організацій.

2) Шукати серед молодшого покоління обдарованих літературними талантами, спонукувати їх працювати над новими літературними творами для дітей і молоді, над перекладами з інших літератур. В цьому можуть допомогти батьки й вчителі. Пекучою нашою потребою є те, щоб ми могли дати дітям і молоді нові літературні твори — оригінальні й переклади.

3) Хоч пісенний репертуар у нас багатий, але чомусь наша молодь перестала співати, а ті, що співають, створивши ансамблі, зосереджуються переважно над розваговими піснями. Нам же треба пісень для Ювілею 1000-річчя, нових про життя в діяспорі. Стільки ж у нас молодих композиторів, малярів, а так трудно намовити їх з'ілюструвати дитячу книжку, журнал. Треба б мати з ними контакт, а ми навіть не знаємо їх — хто вони, де вони, яка особливість їхньої творчости.

4) Упорядкування нашого шкільництва під оглядом організаційним, піднесення його педагогічного рівня, виготовлення нових підручників, вишколу молодих вчителів, унормування програм, поглиблення знання мови серед молодого покоління і вчителів і учнів та батьків шляхом курсів на місцях і в університетах УВУ, УКУ та в країнах поселення, де є українські кадри.

5) Гуртки зацікавлених драматичним мистецтвом повинні б ми створити у кожному більшому скупченні українців. Хоч би одна драматична вистава для дітей і молоді повинна б відбутися кожного року у більших осередках. Нам треба нових драматичних творів, пожвавлення праці в драматичних гуртках, треба режисерів, артистів та фондів.

6) Бракує нам платівок з піснями для молоді, з розповідями казок та іншого засобу прищеплювання любови до мови, пісні, казки (вмілі словесники, мистці слова!).

7) Випрацювати реальний плян контактів дітвори й молоді поміж собою в діяспорі (листування, спільні імпрези в одному місті, зустрічі, з'їзди молоді з різних країн, контакт з Україною (поїздки), познайомлювання молоді й дітей з процесами, що відбуваються тепер в Україні. Доцільно охопити програмами навчання в українських школах пізнання сучасної України, бо це мобілізує молодь, в'яже її з Україною, творить її духовість.

8) Українознавчі студії на вищому рівні загрожені, бо кількість студентів маліє. Наші професори подають інформації, що курси про українські традиції, фольклор і суспільне життя можуть стягнути молодь, молодших батьків. Такі курси можуть відбуватися вечорами і кореспонденційно. Манітобський університет завдяки цьому збільшив кількість студентів на

(Докінчення на стор. 9)

Відбувся 15-ий Конґрес Українців Канади

ПРЕЗИДЕНТОМ КУК ОБРАНО Д-ра ДМИТРА ЦІПИВНИКА

Черговий 15-ий Конґрес Українців Канади відбувся у Вінніпезі в приміщенні Вестон готелі в днях 10, 11, 12 і 13 жовтня 1986 року при поважній репрезентації складових організацій, відділів та українського провідного громадянства.

Це був один з найбільш ділових, успішних і поважних конґресів, якого увагу українське громадянство скерувало на події, пов'язані з питаннями української справи у світі та в Україні, винісши багато позитивних рішень та найближчих завдань до виконання.

* * *

КОНФЕРЕНЦІЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В системі Конґресу Українців Канади відбулась чергова Конференція Комітету Українок Канади, що досі була під трирічним керівництвом голови пані Докії Черевик.

В Конференції взяли участь всі чотири центральні організації — Союз Українок Канади, Організація Українок Канади, Ліга Українських Католицьких Жінок і Об'єднання Жінок Ліги Визволення України. Союз Українок Канади офіційно заступала голова — пані Анна Холод з Саскатуну. Шість офіційних делеґаток відділів заступали свої осередки — Торонто, Ошава, Тандер Бей, Гемільтон, Вінніпеґ і Саскатун. Прибула представниця з привітом від СФУЖО.

В передполудневій сесії рано в п'ятницю 10 жовтня, після відкриття нарад були звіти з праці проводу Комітету (Централі), привіти голів складових організацій та привіти відділів. Сесія вшанувала присутніх піонерок жіночого руху — бувших голів Союзу Українок Канади, першої української жіночої організації в Канаді, д-р Савелю Стечишин і Дарію Янду, запросивши їх за головний стіл як почесних гостей.

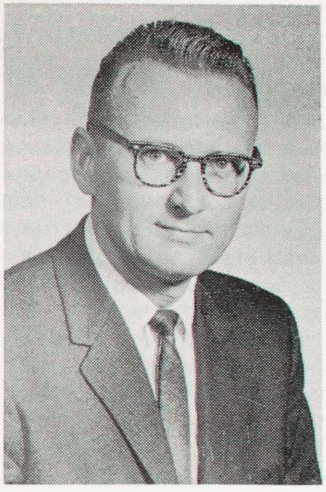

Д-р Дмитро Ціпивник

У пополудневій сесії відбувся панель у напрямних: „У світлі 1000-ліття хрещення України". Виступали з доповідями три доповідачки: М. Галькевич, М. Підкович і О. Заверюха. На підставі доповідей відбувся панель, а з них висновок ряд резолюцій, що свого часу будуть поміщенні у нашій пресі.

На закінчення проголошено склад нової управи Комітету Українок Канади, що традиційно проводить ротаційну форму „вибору" чи затвердження. Уступаюча голова — Докія Черевик (Союз Українок Канади). Провід голови на каденцію трьох років припадає тепер організації Об'єднання Жінок Ліги Визволення України (ОЖЛВ). Головою призначено — Мирославу Стельмах.

Всі учасниці Конференції включились в сесії Конґресу Українців Канади. Певна частина жінок, як членок різних організацій були нагороджені Шевченківськими медалями. З провідних членок Союзу Українок Канади Шевченківські медалі одержали — Дарія Яндова з Едмонтону, Марія Вакалюк з Ванкуверу, Ангелина Павлик з Вінніпеґу, Фіона Пелех з Едмонтону, Калина Сакалюк, д-р Ганна Янішевська і д-р Зоя Плітас — всі три з Торонта.

УКРАЇНСЬКА РОДИНА

50 відсотків. Можуть бути й інші короткоченцеві курси на спеціяльні теми. Треба тільки поштовху керівного центру на рівні СКВУ, СКВОР, КУК, всіх централь громадських організацій, щоб наголошували потребу таких курсів. Треба будити національне сумління серед широких мас батьків і загалу громадянства. Нам треба діяти, бо у нас є здорова молодь, їй треба передати українську духовість.

Уляна Пелех.

ЧОРНОБИЛЬ: усе було багато гіршим

Вільний переклад зі „Шпігеля" ч. 35, 1986 р.

Офіційний звіт про чорнобильську атомну аварію розкриває, що все було багато гіршим: тип реактора був ненадійним, радіоактивність протиснулася аж до Ленінграду і близько Москви, пересаджування кістяного мозку в тіла жертв радіяції відмовилися діяти. Уряд розраховує на негативні наслідки для 75 мільйонів совєтських громадян.

У п'ятницю, 25 квітня ще й досі не названі совгромадяни розпочали якийсь ще й досі невияснений експеремент на чорнобильській електровні ім. Леніна. Це відбувалося на довгому кінці тижня, перед п'ятницею, перед великим святом 1-го травня. Багато хто з працюючих думали про відпустку. Також настрій інших крутився більше довкола свята, ніж довкола виконання обов'язків.

О другій годині пополудні автоматична охолоджувальна система була вилучена. Відразу після цього експеремент був відкладений і відновлений тільки вночі біля 11 години. Дві години пізніше вибухнув реактор. Погоджуються, що це було найбільше нещастя атомної енергії. Катастрофа в Чорнобилі змінила історію світу.

Людство опинилося перед межами свого допитливого розуму, а Совєтський уряд відразу став головним злом централізованої структури, разом із його національними проблемами, зарозумілістю проти немосковських народів, а зокрема українців, але перед усім іншим із незацікавленістю, породженою відмовою від продуктивности та слідуючій їй недбалістю — навіть у ставленні до складної техніки.

Загальноприйнятій імперській недбалості уряд приписує всю вину. 17 функціонерів були звільнені з посад.

До цього треба ще додати таємничність, внутрішньо-притаманну забріханій системі: яка всіма засобами намагається затушкувати власну відповідальність: у нас ніби трапилась якась тільки Заходом драматизована „аварія", без будь-яких вартих згадки наслідків. Так звучала перша урядова реакція після багатоденної мовчанки про справжню атомну катастрофу. Потім Совєтський уряд, крок за кроком, мусів сказати більше, аж поки, через чотири місяці після події московські можновладці накінець подали Міжнародній організації атомної енергії в Женеві повідомлення свого дослідження.

Цей 67-сторінковий рапорт з додатком 367 сторінок математичних формул та діяграм відкриває — під тиском світової громадськости — атомні таємниці, які до цього часу були суворо стережені. По-московському, написаний друкарською машинкою, цей документ, на титульному листі має, надруковане по англійському, застереження „Not for publication".

Згідно з цим рапортом, усе було багато гірше, ніж лишене на догадки закордоння могло собі уявити, і совєтський уряд, який і дальше хоче будувати атомні електровні, намагається маскувати. Це маскування було помітне навіть на пресовій інтернаціональній конференції для використовування атомної енергії в Москві під проводом голови совєтського державного комітету для користування атомною енергією Андраніка Петросянця.

Зовсім сховано під додатком другої частини рапорту знаходиться натяк на „деякі особливі своєрідності" реакторів чорнобильського типу (один з них стоїть на околиці Ленінграду), які ,потребують ґрунтовно нових рішень у розробці методів ґарантії безпеки". У поточній роботі цей тип реактора — надійний, але не в „переходовому чи аварійному періоді", тобто — в періоди вмикання чи вимикання. На пресовій конференції говорилося про „людські недоліки", хоч техніка й надалі дістала похвалу.

Про наслідки Чорнобилю застережуючі новини: існувала найвища небезпека для цілої европейської частини імперії.

На місці, боротьба проти аварії почалася в загально-прийнятий імперський спосіб. Згідно з рапортом: о 2-ій годині ночі, „чверть години" (правильно: 37 хвилин) після вибуху реактора, була викликана медична допомога. У наступні п'ять годин 108 осіб опинилися в лікарні. Потім померла перша жертва, і ще 24 були привезені до лікарні. Ще одна жертва — „не знайдена, її можливе місце праці знаходилося у зоні обвалу і високої радіоактивности". Її труп тепер заливається бетоном.

Разом 203 службовці дістали „тяжкі" пошкодження. На протязі перших 50-ти днів 17 осіб померли від опіків, 14 чи 15 рапорт подає обоє чисел — від випромінювання. 13 осіб дістали новий кістяний мозок, проте проведені

американськими лікарями пересадження були „в загальному невирішальними лікувальними засобами у цій ситуації аварії".

Семеро осіб із таким пересадженим мозком померли через дію випромінювання на шкіру та кишечник. У шести осіб ця операція не показала ніякого успіху — двоє з них теж померли. Проте в рапорті стояло: „Загально наслідки лікування можна розглядати цілком задовільними". Три сторінки пізніше теж-саме значило: „Ефективність пересадження була невелика".

У день нещастя, після 21-ої години (9-ої години вечора — ТГЛ) у селищі електростанції Прип'ять „радіоактивність погіршала" Дітям — 18,350 було їх у місцевості Чорнобиля — було заборонено виходити надвір; їм дали йоду. Однак лише на другий день 45,000 мешканців були евакуйовані. Ще пізніше 90,000 осіб із Чорнобилю та 30-кілометрового радіюса від нього були теж переселені.

У 925-квадратовому водоймищі, яке постачає столицю України (Київ) водою, 3 травня була виявлена „найвища концентрація йоду 131", коли ще ніхто не попередив київлян про небезпеку цієї радіоактивної води.

У тому ж рапорті стоїть, що радіоактивність у радіюсі 30 кілометрів від Чорнобилю ще триватиме від одного до двох років. У шпилькових лісах — чотири роки не виростуть нові шпильки. Вражене рільництво не повинно вирощувати того, що „безпосередньо служить людському харчуванню", проте посівне зерно та кормова рослинність можуть рости.

Люди повернуться назад додому, коли ціла заражена територія буде знешкоджена.

Про конкретний розмір отруєння балянс комісії обстеження (голову якого міняли чотири рази, подає показові натяки. Ґамма-випромінювання перевищило природньо радіоактивність у багато разів не тільки в околицях Києва чи Ґомеля, як визнавалося до цього часу, але воно охопило майже всю Україну, білоруський Вітебськ, Мінськ, Брест, досягло польського кордону та навіть Ленінград і Тулу.

У цих багатьох урядових округах, разом із на 100 кілометровою віддаленою від Москви Тулою, „максимальний рівень радіяції дії речовин, викинутих аварією, можна було помітити по населенню" — без відомостей коли і скільки.

У наступному реченні робиться висновок, що „середня величина для цих місцевостей у стосунку до зовнішнього опромінювання в 1986 році" не досягла якоїсь визначеної межі. Повна безпека для здоров'я населення поза 30-кілометровою зоною — „підтверджена".

Ці „багаторазово" і „максимально" вражені простори охоплюють найбільшу частину густо заселених европейських територій московської імперії, і саме там, згідно з дослідчим рапортом, советські норми безпеки — невідомі і відносно зависокі — для сільського господарства є перевищені:

- на 90 відсотків для риби, 40 відсотків для м'яса з місцевости довкола Ґомеля;
- 50 відсотків для молока з Бресту;
- також на 15 відсотків у Тулі — більше ніж у Києві, де в ягодах та зеленій городині кількість радіяції лише на одну п'яту вище нормальної.

У міжчасі міністерство здоров'я визначило норми безпеки на йод, цезій, барій, цирконій, ніобій, серій і лантан. Одноразово уряд наказав виміряти величини зараження в „інших місцевостях европейської частини імперії із загальним населенням у 75 мільйонів людей" аж до Калініна, 160 кілометрів на північний захід від Москви та Калінінграду (Кьонігсберґу) далеко на заході.

Найривніший наслідок: „Сподівані вартості пересічних величин зовнішнього опромінювання людей здаються у 1986 році переважно нижчими від межі річної дози".

Наслідок: „У 50 років природня доза опромінювання буде в 15 разів вищою ніж відповідна ціла доза чорнобильської аварії". У наступних роках від атомної трагедії в Чорнобилі, визначає звіт, помруть у наслідок випромінювання від рака 4,750 советських громадян.

„Українські Вісті".

Провірте Вашу передплату...

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Ярослав Балан, автор і поет

Кембридж, МА (ФКУ) — Ярослав Балан є автором популярної книжки „Salt and Braided Bread, Ukrainian Life in Canada", („Хліб і сіль; Українське життя в Канаді"), не багато ілюстрована історія українців у Канаді. Він хоч працює як редактор, перекладач літературних творів і диктор (написав і виготовив програму на літературні теми для чотирирічної провінціональної виховної радіостанції ACCESS Alberta), але вважає себе головно поетом. Ярослав Балан тепер працює над перекладом українсько-канадського клясичного твору „Сини землі". Він недавно доповідав для студентів літніх курсів україністики в Гарвардському університеті на тему „Українці в Канаді". Після доповіді він погодився на інтерв'ю, яке подаємо нижче.

Питання: Захоплюючими у вашій книжці є описи про менше знані українські громади, які зуміли продовжити своє існування як українці, в ізоляції від більших центрів.

Відповідь: Розділ у моїй книжці про Нову Шотляндію був відкриттям для багатьох. Я надіюсь, що коли існування цих громад стане більше відомим фактом то це збільшить контакт з ними тому, що ці громади дуже хочуть і потребують його. Мені було б цікаво знати, чи були вже у тих громадах відвідувачі, які сказали б: — Ми читали про вас у книжці „Хліб і сіль," — хоч покищо мої знайомі в тих громадах нічого такого мені не заявили.

Питання: Ваша книжка відрізняється від інших книжок, написаних про українців в Канаді своїм популярним стилем і способом упорядкування. Що ви хотіли цим осягнути?

Відповідь: Моя книжка — це перша спроба спопуляризувати українсько-канадську історію. Енциклопедичний твір Михайла Марунчака сягає через три еміґрації, зі сходу до заходу, але вона написана для спеціялістів. Моя книжка — це синтетична праця, це зібрання матеріялів із різних джерел, включно з найновішими дослідженнями, які переважно знаходяться лише у рукописах. Я хотів зробити ці досліди доступними. Моя книжка різниться від інших тим, що вона упорядкована по місцевостях, замість по національностях, і тим, що вона пробує передати хронологію по провінціях. Багато осіб почали читати її з розділу про свою провінцію, а відтак перескакували на інші; і це, на мою думку, нічого злого.

Питання: Синтезуючи українсько-канадську історію, в чому ви знаходили найбільші труднощі?

Відповідь: Було нелегко писати про релігійні конфлікти. Я не думаю, що молодша ґенерація розуміє походження тих конфліктів. Вона лише знає, що одна баба не говорить з другою. Так, що я мусів вглибитися в цей матеріял, збагнути його, та передати його так, щоб й інші могли його зрозуміти. Виростаючи в націоналістичній громаді, я дуже мало знав про комуністичну громаду. Я певен, що багато з націоналістичної громади, читаючи мою книжку, вперше дізнаються про робітничий стан еміґрантів-робітників і про їх політичне освідомлення. Комуністи у своїх працях ігнорували історію націоналістичної громади. Я пробував вияснити об'єктивно значення обох груп в українсько-канадській історії.

Питання: У дискусії зі студентами літніх курсів у Гарварді, ви сказали, що це припадково склалось так, що ви пишете на українські теми.

Відповідь: Спочатку я думав більше зосередитися над писанням і дослідами авангардної поезії, а вкінці почав писати на історичні і соціологічні теми. Моя родина, а точніше — мої дід, баба і батьки є дуже активно заанґажовані в громаді. Я і мої три брати виросли, беручи активну участь в цій громаді. Але я покинув студії на один рік щоби поїхати до Бенф і увійти в громаду і культуру „протитечійну" (counter culture). Мій дідо боявся, що я таки там пропаду, але я мав намір повернутися та запевнив діда, що мені лише потрібна „перерва" від усього.

Питання: Ви дістали ступінь маґістра художнього письменства (creative writing) в Альбертському університеті. Чи у вас був намір писати поезію по-українськи?

Відповідь: Цілком певно. Моя теза маґістерська була збіркою віршів, більшість з яких написані українською мовою, незважаючи на те, що я писав тезу в англійському відділі університету. Мені здається, що професори виявили зрозуміння, до деякої міри через те, що наявність українців у Альберті така, що може викликати велику толерантність до таких справ. Крім того, я працюю зі „зоровою поезією", а її краса, до деякої міри в тому, що вона спроможна багато більше передати незважаючи на лінґвістичні бар'єри.

Питання: Ви мали успіх й у інших ділянках. Чи ви і надалі головно поет?

Відповідь: Так. Я змолоду вирішив, що хочу своє життя пов'язати з літературою. Коли я роздумував над можливостями або вчити в університеті, або працювати у реклямовому агенстві, чи щось подібного, я рішив самостійно писати, не належати до будь-якої редакції, щоб тільки підтримати те, що мене найбільше цікавить — свою поезію.

Питання: Але працюючи над такою книжкою як „Хліб і сіль," чи ви не мусите віддати їй всю свою увагу?

Відповідь: Це правда, що я вглиблююся в свою авторську працю, але останніми роками я дійсно постановив собі присвятити більше часу на докінчення віршів, над якими працюю вже роками, як і на писання нових віршів.

Питання: Чи ви б могли дещо більше сказати про зорову поезію?

Відповідь: Маємо на найбільш елементарному рівні вірш про квіти, написаний у формі к в і т к и, чи в а з и. Річ в тому, що сама форма вірша допомагає передати його зміст. Пробувати сказати якнайбільше в якнайменше словах, „виварити", так би мовити, саму суть із мови — ось, що мене вабить! Коли хтось скаже — я не читаю багато поезій, але ця мені подобається — я дійсно задоволений, тому що пробую таких людей зацікавити.

Питання: Чи ваша поезія знана в українській громаді?

Відповідь: Ні. Мені було вісімнадцять літ, коли я серйозно поставився до поезії, і я поставив собі за мету видати свою збірку поезій до двадцять другого року життя. Але, коли мені минув двадцятий рік, і я приглянувся до ситуації канадської поезії і друкувався в літературних журналах з малим тиражем читачів, головно поетів, я вирішив відійти з публічної арени й удосконалити свою поезію, щоб я сам був вдоволений нею. Тепер я готовий друкуватися.

Питання: Будучи поетом, як важливо вам мати широку публику? Що ви вважаєте успіхом?

Відповідь: Я пишу для власного задоволення. Я відрізняюся він інших знайомих мені поетів тим, що коли вони задоволені ширити свою поезію серед інших поетів, мені є важливо мати й інших читачів. І власне тому, що я вважаю сумним явищем те, що поезія стала замкненою в ґетто поетів, мене цікавить така поезія, яка спроможна охопити багато більше осіб. Тому що багато наших сприймань доходить до нас зорово, зорова поезія може викликати реакцію. Люди можуть не знати її історії, ані не розуміти її як поезію, але вони відчують і зрозуміють значення, яке вона передає.

Питання: Що на вас найбільше вплинуло?

Відповідь: Я досліджую традицію зорової поезії в Україні. Період барокковий був багатий на зорові форми, і на підставі розмов із спеціялістами періоду барокко, виглядає, що барокковий період в українській літературі визначається серед европейських літератур того часу. Поети-футуристи в роках 1910 до 1930-их вживали дещо зорової поезії і я черпаю з тих джерел. Я вивчаю еволюцію письменства і писанок, хоч би тому, що символи на писанках є формою письма, яке я включаю в свою поезію. Але надхнення часто приходить мені зпоза української літератури — зі східньої каліграфії, з французького й італійського барокко та з футуристичної поезії.

Питання: Яка була реакція до вашої поезії?

Відповідь: Дуже позитивна. Я вже виставляв і читав дещо зі своєї поезії на конференції сучасної української поезії, люди були захоплені вживанням української мови в такий спосіб. Був цікавий випадок, коли я показав свою поезію делегації українських письменників, які приїхали на річне Шевченківське турне, Русанівський відразу сказав: — А! бароккова футуристична поезія, — і раптом дуже зацікавився мною. Хто знає? Може колись зможу виставлятись в Україні.

Книжку — „Salt and Bread" можна замовити від видавництва: Oxford University Press, 70 Wynford Drive, Dawn Mills, Ontairo x3C 1I9, Canada. Ціна: 29.95 канадських долярів за примірник в твердій оправі та 15.95 канадських долярів за книжку в м'якій оправі.

„Свобода".

Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її вічно живу і нову,
І мову її солов'їну...

Вол. Сосюра.

— — —

Єдиний скарб у тебе рідна мова
Заклятий для сусіднього хижацтва:
Вона твого життя міцна основа
Певніша над всі скарби і багатства.

Пантелеймон Куліш.

НАШИМ ДІТЯМ

Святий Миколай везе дарунки

Тиха нічка, світять зорі,
Сніг біленький мерехтить,
Гень за містом, там під лісом
Десь дзвіночок гомонить.

З лісу вибігли зайчатка,
Поставали на лапках,
Гість святий везе дарунки
Чемним дітям на санках.

Про славного лицаря Михайлика

Багато лиха накоїли татари Україні. Нападали вони як градова туча, грабували українське добро, убивали невинних людей; забирали їх у неволю, знущалися з них. Руйнували татари не тільки східні землі України, але й нищили Галичину та Волинь. Проте, найгрізніші удари спрямовували на столицю Київ.

В році 1240 напав на Київ великою ордою сам хан Батий. Від стріл, що падали на місто, вже й сонця не було видно. Татарва облягла мури міста, вдаряли в них таранами. Страшно свистіли праці й вогненні роги, падав огонь на вежі й башти.

Батий сидів у своєму шовковому наметі. Чекав, коли то впадуть мури й орда увійде в город. Йому було дивно, що город так довго не піддається.

Одного дня, коли Батий сів до обіду і на великій срібній мисці принесли йому печену баранину, у моменті, коли він хотів встромити ніж у м'ясо, нагло надлетіла стріла і вдарила у Батиєву миску.

Що ж то за стрілець такий у цьому городі? — запитав він здивований у мурзів.

— Це великий і славний стрілець. Ми про нього давно чули. Лицар Михайлик зветься.

— Кажи все, що знаєш про нього! — гукнув розгніваний Батий.

Київ, великий наш Батию, ми вже давно здобули б — та тільки тоді, коли б між русичами не стало Михайлика. Він має дивну силу, нічого його не береться — ні спис, ні меч, ні вогонь, ні камінь. У Михайлика кожна стріла смертельна. Не добути нам Києва!

Влютився Батий і за цю мову казав мурзу повісити. Постановив Київ оточити військом і зневолити його голодом. Сім літ тривала облога.

Послав Батий до знеможених киян свого посланця:

— Віддайте нам у руки того бунтаря Михайлика, Батий присягає, що відступить від Києва і піде собі геть у свою Азію, — казав посланець.

Довго радились кияни та й ухвалили віддати татарам лицаря Михайлика.

Зійшов Михайлик з башти, молив киян, щоб не вірили ворогам — та дарма! Розгнівався лицар і прокляв киян за зраду. Задрижала земля, з'явився кінь перед Михайликом. Сів на нього лицар Михайлик, блиснув своїм золотим мечем, громом ударив Золоті Ворота, підніс їх на списі та закинув собі на плечі, геть поїхав із города.

Татари кинулись здоганяти. Та дарма! Меч його самосік зробив йому широку дорогу по татарських трупах. Розлючені татари кинулись на киян, тисячі їх загинуло, город збурили, завели у країні неволю.

А лицар Михайлик забрав Золоті Ворота, поїхав конем вогненним у далекий світ, мабуть у град — Цареград...

Але ще повернеться в Україну невмирущий лицар Михайлик, вернеться тоді, як між українцями запанує згода та єдність, коли вони затужать за Михайликом. Він тоді візьме під свою охорону і святий Київ та увесь народ. Ще вернеться лицар Михайлик!

За М. Матіївом-Мельником переповіла сестра Уля.

KNOWLEDGE – CONDEMNS YOU TO ACTION

The above title is taken from the words of William Least Heat-Moon, an author and a delegate to the six-week long Budapest Cultural Forum, which ended on November 25, 1985.

The Forum included 35 signatory states of the Helsinki Final Act. It was mandated by the Madrid Concluding Document, in 1982, to discuss "interrelated problems concerning creation, dissemination and co-operation, including the promotion and expansion of contacts and exchanges in the different fields of culture." The Forum ended without a concluding agreement, partly because of the Soviet refusal to accept references to free expression and dissemination of information in the proposed final document.

During the formal sessions of the meeting, the USA delegate, William Least Heat-Moon, author of the bestseller "Blue Highways" raised some twenty individual cases of cultural victims of repression in the Soviet Union.

In his statement, Heat-Moon explained his ancestry as being English, Irish and Osage Indian. He himself always feels the pull and tensions between the cultures of the Red man and the White man. In his situation, he tries to preserve the identity of the American Indian.

He also offered the opinion that cultural assimilation often has the same result as cultural annihilation. To absorb totally and to destroy entirely, are one and the same thing. He firmly believes that culture belongs to the people and is not the property of governments. Minorities in Eastern Europe are forced into assimilation by the dominant Soviet society and he believes suffering should not be the price to pay for wanting to preserve ones' own language and culture. He asked questions at the Forum concerning many East European artists but this article is confining itself to those about Ukrainians only.

Why was Mykola Horbal, a Ukrainian poet, imprisoned for thirteen years? Is it because he once wrote a poem to honor Ukrainian minstrels who were executed in the 1930's for playing the bandura? These were old men who accompanied their ancient instruments with songs celebrating their own distinctive culture.

M. Horbal was to have been released on October 23, 1984 after 12 years in prison, but a fresh criminal charge was brought against him just two days before the completion of his previous sentence. He was charged with circulating anti-Soviet slander in private conversations with other prisoners. This is the third prosecution; he was first arrested in 1970 after he had written a ballad, called a duma, in the Ukrainian folk style. Amnesty International continues to adopt Mykola Horbal as a prisoner of conscience.

William Least Heat-Moon had a question about the Ukrainian poet, Vasyl Stus, who died in prison in September, 1985 at the age of 49. To quote Heat-Moon, "Please notice, he is one of four member of the Helsinki Monitoring Group in the USSR who have died in the last 18 months. This man's death touches me. Vasyl Stus was my age, he wrote about his homeland as I write about mine. In this lovely singer I see myself. In him I see, but for the change of birth, all of us writers here. And so I ask this question: As we work here as writers, critics and publishers, is it not proper to keep in our hearts those colleagues who cannot be here? Vasyl Stus wrote these words:

A shadow trumpets above me,
A shadow fills my every step,
Hide within the horizon's oboes
and whisper, "I am still alive". End of quote.

We can ask more questions. Why would someone want to murder Volodymyr Ivasiuk? At the age of 30, Ivasiuk was Ukraine's youngest and most famous composer. On May 18, 1979, his mutilated body was found hanging from a tree in the Bryukhovychi Forest, ten miles from Lviw. The eyes were gouged out, his fingers broken and branches of kalyna stuck into his body. A team of five doctors and the police pronounced his death as a suicide.

Volodymyr Ivasiuk was born April 4, 1949 in the town of Kitsman, Chernivetska Oblast. Though a student of medicine, his soul was haunted by the love of music. In May, 1971, his first composition, The Red Rue, was recorded and became the most popular song not only in Ukraine but also a favourite with Ukrainians throughout the world. He became a legend in his own time. His compositions of over 60 songs awakened the dormant national spirit and he became a living symbol of Ukrainian national

consciousness.

His funeral, on May 22, 1979, was a great manifestation of patriotism. It was estimated that ten to fifteen thousand people marched in the funeral procession, singing Ivasiuk's songs. To this day fresh flowers are placed by a steady stream of mourners at his grave in Lviw's famous Lychakivsky Cemetary.

Why was the killing of Alla Horska officially unsolved? The behaviour of the police investigating it strongly suggests that the KGB was behind the tragedy. "How was it that you couldn't protect your Horska?" a police investigator asked Sverstyuk.

On November 28, 1970, Alla Horska was murdered in the town of Vasylkiw, near Kiev. Her body was found in the cellar of the home of her father-in-law by her friends Nadia Svitlychna and Yevhen Sverstyuk. A day later, her father-in-law was also found dead.

Alla Oleksandrivna was born on September 18, 1929 and was brought up in a russified Kiev family. But after graduating from the Institute of Art in Kiev, she was swept up in a spirit of national revival.

In 1964 she collaborated with Lyudmyla Semykina, Panas Zalyvakha and Halyna Devruk on a stained glass panel in the lobby of Kiev State University. This panel depicted an angry Taras Shevchenko, one arm around a wronged woman — Ukraine, the other holding a book up high. A caption read, "I will glorify these lowly, mute slaves, I will put the Word on guard near them." Soon after the panel was finished, it was smashed on orders from the Party Committee at the university.

Alla continued her national activities and wrote protests to the Soviet authorities against the unlawful trials of Vyacheslav Chornovil and Valentyn Moroz. The KGB began to call her in for questioning and tried to intimidate her by false testimonies.

The authorities tried to prevent a public funeral for Alla. But about 200 of her friends gathered at a cemetary outside Kiev to bid her farewell. Oleksander Serhiyenko, son of Oksana Meshko, spoke on behalf of all present. "It is unspeakably difficult to work for the Ukrainian nation. But it always produced people like Alla Horska — determined to walk to the end of its thorny road".

What black despair or unbearable pain led Yurij Lytvyn to take his own life? Some time in August, 1984, Yuriy Lytwyn committed suicide by reportedly slashing his wrists.

At the time of his death, he had spent 20 of his 50 years in Soviet labour camps. A poet and a member of the Ukrainian Helsinki Group, he was a prisoner in the notorious special regime camp No. 36-1 in the huge complex near Perm in the Ural Mountains. The conditions there are particularly harsh, prisoners describe the diet as not fit for humans and Lytvyn had undergone two operations for a perforated ulcer. His family was notified of his death on September 5, 1984. Three days later, he was buried by the authorities in the labour camp cemetary.

Lytvyn was first sentenced to prison in 1951 for his struggle for human rights in Ukraine. Released in 1953, he was rearrested in 1955 and sentenced to a ten year term. In 1974 he was arrested and given a three years term for slandering the Soviet state. In 1979 he was sentenced to another three years for activities in the Ukrainian Helsinki Group. Five months before he was to be released, he was tried again and sentenced to another 10 years labour camp and five years internal exile.

Lytvyn is best known for his articles on human rights for Ukraine. He wrote that in spite of Terrors and Famines, "the Ukrainian nation burns and once again rises from the ashes like a mythical Phoenix".

William Least Heat-Moon concluded his statement with these words: "Some of you have thought that this forum was not the place to bring the issue of imperiled minorities and imprisoned writers. But, you have allowed me my voice and I thank you. And I also make a last request; it is this: Take home with you the names of our colleagues whose voices are silenced...

Fellow writers, you know the names. I hope that very knowledge — as knowledge did Adam — condemns you to action."

Helen Raycheba
Convenor of Internationl Affairs

SOURCES:

1. Smoloskyp, Winter 1985
2. Amnesty International Release, November 1984
3. Biography included with a record of songs in memory of Volodymyr Ivasiuk, Kobsar Productions, Toronto
4. New Pathway, New Perspectives, October/November, 1984
5. National Women's Council, Ukrainian Canadian Committee, Winnipeg, December 1975

GOOD NEWS

Your CANADA PENSION PLAN is changing for the better.

As of January 1, 1987:

On January 1, 1987, your Canada Pension Plan will change. These changes put your Plan on a solid, long-term financial foundation.

It's important to know what benefits are available because your Plan provides you and/or your family with a basic level of earnings protection when you retire, become disabled, or die. You will, however, have to apply for the benefits when you believe you are eligible.

The information that follows highlights the major improvements. It's good news!

Financing a better tomorrow

New financing arrangements will make and keep your Plan more secure than ever.

Right now you and your employer each contribute 1.8% of your earnings up to a maximum amount. Each year until 1991, the contribution rate will rise by 0.2% and from there until 2011 by 0.15%. If you make the maximum contribution, you will pay about $26 more in 1987.

A wider choice of retirement options

After January 1st, you can begin receiving your CPP pension as early as age 60. You could qualify even if you are not *fully* retired.

If you begin your pension before age 65, your benefits will be less because you will have contributed less and will get the benefits for a longer period of time.

Or, if you choose not to start your pension until after age 65, (up to age 70), your monthly benefits will be greater.

Your pension would normally be payable the month after your 65th birthday. For each month between that date and when your pension begins, your benefit will be adjusted by 0.5%. This adjustment will apply for as long as you receive the benefit.

Increased disability benefits

If you qualify for disability benefits, your monthly payment will now be significantly increased. For example, the maximum disability pension in 1987 will increase from $487 to more than $635 per month.

As well, anyone entering or returning to the work force will have disability coverage after contributing in 2 of the last 3 years, in which contributions could have been made.

Survivor benefits continue on remarriage

If you receive survivor benefits, they will now continue even if you remarry.

If you remarried and had your survivor benefit discontinued, you can have your benefit reinstated.

Splitting pension credits

If your marriage ends in divorce, each spouse will be entitled to one half the "pension credits" you earned together. After January 1, 1987, the credits can also be divided if your marriage or common-law relationship ends in separation.

Sharing your pension

When you and your spouse receive your CPP retirement pensions, the benefits you've both earned during your life together can be shared if either of you makes this request.

Additional benefits for dependent children

In the past, dependent children were limited to one flat-rate benefit, even if both parents had paid into the Plan and died or became disabled.

Should the same happen now, your children would be entitled to *double* benefits.

Improved 'Combined' benefits

If you are entitled to a combination of survivor *and* disability benefits, the maximum monthly amount you could receive will now be greater.

As for combined survivor *and* retirement benefits, these will now be more generously awarded to those who qualify.

Building on a solid foundation

Being financially prepared for the future is a responsibility we all share. Your new Canada Pension Plan now gives you a stronger foundation. It's a sound base, and it's up to you to build on this foundation.

It's never too soon, or too late, to begin building for your future. We hope you'll start today.

You may need further information to better understand these changes. For booklets about your Canada Pension Plan, call the toll-free number below or fill out the coupon and mail it to:

CPP-INFO
P.O. Box 5400
Postal Station "D"
Scarborough, Ontario
M1R 5E8

1-800-387-8600

In Toronto, *973-6868*

I'd like to know more about my new Canada Pension Plan. Please send me the 'good news'
in English ☐ in French ☐ about

- ☐ Retirement Pension
- ☐ Disability Pension
- ☐ Death & Survivor Benefits
- ☐ Pension Credit Splitting
- ☐ Flexible Retirement
- ☐ Financing your CPP

Name _____

Address _____

_____

City _____

Province _____

Postal Code _____ 02

CANADA PENSION PLAN

Changing for the better. Find out.

Health and Welfare Canada

Santé et Bien-être social Canada

Canada

Recent Works by Roy and Olga Tomlinson

Public Opening, Reception and Lecture: November 9 at 2:30 p.m.
Exhibit Duration: November 9 — December 28, 1986.

A public opening and reception for the exhibit entitled "Recent Works by Roy and Olga Tomlinson", will be held Sunday, November 9 at 2:30 p.m. at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon. At 3:15 p.m., the artists from Lone Butte, British Columbia, will give a short vidio presentation and lecture showing the process involved in producing a complex lithograph.

The exhibit, consisting of stone lithographs, pastels and oil paintings, will be shown until December 28, 1986. The work of Olga Kornavitch-Tomlinson chiefly includes pasttels and oils on the theme of Ukrainian dancers with the human figure being her forte. Roy Tomlinson's work is composed of stone lithographs chiefly depicting the wildlife of the Cariboo Land near their home.

Olga Kornavitch-Tomlinson has had extensive training in drawing, painting and lithography at the Ontario College of Art, the Vancouver School of Art and the Banff Fine Art Centre. Roy Tomlinson also studied at the Ontario College of Art. Both artists have exhibited extensively in British Columbia, Alberta, Ontario and Milwaukee, Wisconsin.

The Tomlinsons recently completed an exhibit at the Ukrainian Canadian Art Foundation in Toronto for which Olga Tomlinson prepared a commissioned edition of stone lithographs.

Works by Roy and Olga Tomlinson appear in many corporate and private collections in North America and abroad.

For further information, contact:

Janet Hawrysh
Extension Officer

Library catalogue project extended

The Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon, has been awarded $75.000. to continue the work of producing and distributing an integrated catalogue of its library resource center holdings. The extended phase will catalogue the holdings of the four branch museums in Vancouver, Edmonton, Winnipeg and Toronto and the audio-visual materials of the headquarters museum in Saskatoon. During the first project phase, the monograph holdings of the Saskatoon collection were catalogued.

Funded under the Canadian Studies Research Tools Program of the Ttrategic Grant Division, Social Sciences and Humanities Research Council of Canada, the integrated catalogue project will increase accessibility to uncatalogued and hitherto unknown materials pertaining to Canadian Ukrainian studies.

Project personnel include Patricia Nakonechny, Project Librarian; Marie Kishchuk, Project Coordinator; Liudmilla Marivtsan-Soroka and Patricia Tymchatyn, Project Technicians.

For further information contact:

Marie Kishchuk,
Project Coordinator
244-3800

THE CENTRE FOR UKRAINIAN CANADIAN STUDIES

announces the

Michael H. Hykawy Memorial Scholarship

to be awarded annually to the student submitting the best essay written *in Ukrainian* on any topic in the area of Ukrainian Canadian Studies.

- Amount of Scholarship: approximately $500
- The submitted essays must be typed and 2,000-2,500 words in length.
- At the time of submission students must be registered full-time at a recognized Canadian university or college.
- The winning essay will be submitted to the *Ukrainian Voice* for possible publication.
- Deadline for submission of essays: May 1st, 1987.

All essays, together with a letter from the student describing his/her academic status (i. e., program, year, university), should be submitted to

The Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
The University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2

ЖІНКА

Це була неділя... Вже саме цей факт викликає святочний настрій... Після пробудження — перші думки скеровані, що саме сьогодні треба на себе одягнути, бо ж ідемо до церкви на Службу Божу. Друга думка: яка саме буде погода? Метеорологічні предсказання заповідали зрадливу весняну погоду — перелетні дощі... Отже прийдеться вбрати костюм з блюзочкою... А може буде загарячо... Може вбрати суконку, накинувши шаль. Та, ні! До суконки вже треба вбирати інші пантофлі, брати іншу торбинку... — Ах, скільки часу жінка мусить присвячувати для прибрання себе хоч для консервативно — сяк-так — модного вигляду...

Рішаю вбрати таки костюм — це найскорше й вже під рукою, бо ж ще треба дати сніданок і приготовити дещо для полуденника. — Спішу... Здається поспіху не оминути нам до гробової дошки.

Нарешті ми вже в церкві.

Ах, як я люблю цей молитовний настрій недільної Служби Божої. Часами, як щось трапиться й перешкодить піти мені в неділю до церкви, то відчуваю якийсь брак цілий тиждень.

Мелодійний спів хору з доповнюючим молінням священика ділає заспокоюючо й я заглиблююся в той глибокий зміст недільної відправи — містерії глибоко-віруючого християнського світу. — Це „неділя мироносиць" — ще час великоднього співу на різні мелодії — „Христос Воскрес". Зміст Євангелії призначений на цю неділю доповнює святковий настрій...

І ось після проповіді священика, що кінчалася погідними словами: „Отож: „радіймо й веселімось у цей день, що його створив Господь!" Христос бо воістину воскрес". У церкві „з'явилася жінка. Властиво треба сказати: до церкви ввійшла жінка. Кажу з'явилася, бо її прихід був несподіваний, а її зовнішний вигляд відмінний від загально-принятого убрання присутніх жінок.

Вона була убрана в неозначеного кольору светеркову блюзочку, в вечерову, х в о с т а т у спідницю оранжево-рожевого кольору й на босу ногу вдягнені спортові пантофлі.

Жінка повільно підійшла до тетраподу, перехристилася, зложила поклін, поцілувала виложену ікону й хрест і знову приклонилася на коліна до долівки. Вона залишилась перед тетраподом і видно було з руху її уст, що вона молиться й час до часу вона хрестилась кладучи вдумливий, виразний знак хреста на своїх грудях. По якомусь часі жінка поставила дві свічки, які в досить необзнайомлений спосіб старалась позасвічувати й повернулась на попередне місце продовжуючи молитись, бити поклони й цілувати ікону й хрест.

І ось так в цю „неділю мироносиць" почався мій гріх... Я замість слідкувати за молитвами Служби Божої, мої думки були звернені до тієї жінки. Її змучене, болем пригноблене обличчя, з терплячим виразом в очах і в укладі уст, в обрамованні простого, сивого волосся, давало спеціяльне відчуття великого душевного пережиття.

Перше вражіння було, що це так звана „гіпі" прийшла відвідати нашу церкву, але при ближчій обсерваціі можна було зауважити, що вона була обзнайомлена з нашим обрядом. Друга думка зупинилась над нервовою слабістю. У нас в краю казали: це причинна... І саме в цей час я почула шепіт недалеко біля мене: „Вона певно нервово хвора..."

Та інша думка хотіла збити властивість цього твердження. — Невже, як хтось так щиро, з таким заглибленням в своїх думках і в своїх переживаннях молиться, має бути зачислений до хворих? — Невже ті всі, що їдуть до відпустових місць і клячучи відбувають прощі, щоби в дорозі себе-бичування, осягнути в Бога відпущення від якогось гріха, чи благословення на сповнення якогось задуму, чи просять про видужання — це нервово хворі люди?

Чи можливо у нас, в нашій церкві, щоби горем прибита людина прийшла й б'ючи поклони молилася не звертаючи уваги на оточення й не дістала очеркнення людини нервово хворої?

А ось перед нами була жінка для якої не існувало оточення... Вона не застановлялася, чи її убрання буде віддзеркаленням стабільної, матеріяльно забезпеченої верстви членства нашої громади, хоч може й вона також застановлялася в що саме її вбратись і напевно вибрала це найкраще, що було в її посіданню.

Терплячий вигляд жінчиного обличя не зраджував мені про що саме вона так щиро просила у Бога, лише було видно, що вона пережила велике горе й по довгій неприсутності

в Божім храмі прийшла саме до Нього — до української святині — так якби своєї — про поміч.

Нова, підступна думка з'явилася й почала кружляти в моїй голові. Властиво, яке місце в наших церквах займають такі, як ця жінка? Чи до нашої церкви належать лише ті щасливці, що для них доля була милосердна й вони здорові, вдоволені й матеріяльно забезпечені?

Я почула шепіт: „Чи вона наша?"

Яке глибоко-психологічне роздумування може викликати таке питання? Що властиво децидує на таке очеркнення: духовість людини, охрещення, національна приналежність, яка в сьогоднішній час з огляду на асиміляцію сумнівна, чи попросту платність членської вкладки до церковної громади?

А тут перед нами стоїть жінка й виглядає, що без сумніву потребує помочі, помочі по яку вона прийшла просити у Бога в Його храмі. Чи ми можемо відповісти, даючи цю безоглядну відповідь, що вона не наша? Чи ця відповідь буде мотивована Христовим навчанням?

Моїм бажанням було приступити до цієї жінки по закінченні відправи, познайомитись... Однак в часі підходу до цілування Хреста вона змішалась з гуртом вірних і так як з'явилась так і незамітно вийшла.

Я приобіцяла собі довідатися від нашого пароха, чи він дещо знає про цю жінку й тоді поспішити їй з поміччю, якщо вона її потребує й якщо ця поміч буде в моїх спроможностях.

* * *

Союз Українок Канади проголосив Літературний Конкурс із ціллю плекати літературну творчість серед української спільноти.

Проголошено нагороди переможцям на Конференції Союзу Українок Канади, що відбувся у Ванкувері 30-31 липня 1986 року.

Першу нагороду за свій твір під заголовком „Жінка" (псевдонім Марія Керда) виграла Галина Сенишин, референтка Українських Справ, Союзу Українок Канади. Присутні членки на конференції привітали пані Сенишин, як переможця, гучними оплесками.

Другу нагороду виграла пані Анна Звоздецька, бувша голова Централі Союзу Українок Канади.

Українська родина у 21-му столітті

Щораз трудніше буде для української родини в Канаді затримати унікальність звичаїв і мову у 21-му столітті.

Це буде особливо тяжко для родин, котрі живуть відокремлено від українського зорганізованого життя. Особливо коли англійська мова є в школі, в праці, все друковане слово, телевізія, всі знайомі співпрацівники будуть англійського походження. Це створить обставини, що українська родина рідко коли буде чути українську мову за винятком своєї хати. Через ці причини для таких українців та їх родин важним є, щоб вони кожного дня робили все, що можуть, щоб затримати свою культуру і традицію. Така праця повинна початися вдома, коли члени родини говорять до себе найбільше по-українському. Це буде для дітей приємністю мати можливість розмовляти з дідусем і бабусею по-українському. А також слухати і розуміти їх оповідання про минуле, вивчати наші звичаї, або хоч почути від них слово за довільне знання рідної мови. Якщо б родина могла добре говорити вдома по-українському, то це було б легше для молоді вивчати мову і брати активну участь в українському житті, як українські канадці. Українські класи, спортивні гри, гра на бандурі, табори, фестивалі та українські організації, такі як СУМК є прикладом, якою дорогою українці можуть це робити. Також одночасно можуть багато навчитися, познайомитися з новими приятелями тих самих років.

Час і посвята мусить бути для такої активності, навіть тоді коли здається це трудним і непотрібним. Українське життя зосереджується довкола парафій і тому важливим є, щоб українські родини належали до церкви, зростали в українському середовищі і релігійній вірі, це все дає великі властивості, з яких ми горді. Українські родини не повинні минати релігійних оказій, як Різдво і Великдень, коли всі збираються святкувати традиційно, наприклад святочні обіди, коляди та писання писанок.

Тому, що є багато перешкод в чужому середовищі, українці повинні старатися затримати свою ідентичність у 21-му столітті. Якщо ми не будемо горді свого походження і не будемо кожноразово затримувати свою ідентичність, то українська родина в 21-му століті може зникнути.

(Нагороджена на конкурсі Союзу Українок Канади у Ванкувері).

Тамара Уліско, (15 років).

Оповідання Марка Вовчка англійською мовою

(Ukrainian Folk Stories, by Marko Vovchok, translated by N. Pedan-Popil, edited by N. B. Timothy, Saskatoon: Western Producer Prairie Books, 1983, 159 p.p.).

В українську літературу Марко Вовчок увійшла як авторка оповідань, написаних гарною народньою мовою. Її майстерний показ тяжкого життя закріпачених селян став зброєю проти жорстокого московського кріпацтва. Народившись у зросійщеній родині Вілінських, вона своїм словом повернулась до українського народу. Головну ролю в цьому поверненні зіграв Опанас Маркович, член Кирило-Методіївського братства, що відбував тоді заслання на півночі. Правдоподібно він же став її першим учителем української мови, може навіть і співавтором. Після звільнення із заслання, Т. Шевченко познайомився з Марком Вовчком і присвятив їй вірш, у якому назвав молоду письменницю „кротким пророком і обличителем жестоких людей неситих". Ці відомі факти варто пригадати нашим читачам поза Україною.

Надія Педан-Попіль, доктор слов'янознавства і професор Університету в Реджайні, вибрала для перекладу 16 оповідань Марка Вовчка, додаючи вникливу передмову, в якій накреслено стислий огляд життя і творчости письменниці. Серед перекладених творів є такі широко відомі: „Горпина", „Козачка", „Чумак", „Одарка", „Інститутка". Немає більших творів — „Дев'ять братів і десята сестриця Галя" та „Кармелюк". Може в другому виданні вони будуть додані.

Усі переклади виконано задовільно. Але сказати лише так — дуже мало сказати. Н. Попіль не тільки передає зміст, а й уводить читача в атмосферу своєрідної оповіді авторки. В українській клясичній літературі, здається, л и ш е д в а письменники посідали виняткову своєрідність саме такої оповіді — це Марко Вовчок на Наддніпрянщині та Василь Стефаник у Галичині. Обидва вони зображували передусім селянське життя.

Відтворення мистецьких засобів твору, особливо метафор у фолкльорно-оповідному стилі, завдає великих труднощів кожному перекладачеві. Наприклад, як передати ось таку тямку: (Горпина) „сама робить, а око біжить до дитинки". Перекладачка з успіхом упорюється за допомогою такого відповідника: She worked, but always with an eye on her child (стор. 64). Слово „біжить" в оригіналі вражає свіжістю, яскравою метафоричністю в оповіді, близькій до властивого фолкльору.

Цього не дотримано в перекладі, зате англійська фраза, майже ідіома, with an eye on наближує тямку до оригіналу.

Інший приклад. В оповіданні „Сон" письменниця описує чумацькі воли: „сиві-половії та круторогі, а ярма мережані". Перекладачка передає це речення так: oxen, all of a gray color and with huge harns, wore heavy, carved yokes (стор. 58). Слово „круторогі" передано висловом, що значить „величезні роги". Це втрата, бо нічого немає про „круті", але є й надолуження. Унаслідок цього переклад усе таки відповідний, алекватний, хоч і без тієї своєрідности, що притаманна українській мові.

Очевидно, перекладати твори Марка Вовчка, народну мову її оповідань, не легко. У цієї письменниці на першому пляні не інтриґуючі сюжети чи карколомні зіткнення персонажів, а краса вислову, зачерпнена з народної фразеології. Н. Попіль в основному з успіхом це відтворює, хоч і бувають неминучі втрати. Дуже часто передає вона також тональність оповіді, дарма що фолкльорний елемент в англійському тексті зменшено. Та в цьому винна не перекладачки, а саме англійська мова, за допомогою якої письменники зображували селянське життя менше, ніж це робили українці. На мій погляд, фолкльорна атмосфера не така питома в англійськомовній літературі, як в українській.

Поява книжки оповідань Марка Вовчка в перекладі Н. Попіль — непересічна подія в житті-бутті Канадської України. Ті, що забули мову батьків і матерів, читаючи в англійській одежі, можуть пробудитися й повернутися до українського кореня, як це зробила свого часу й сама письменниця, а чужинці отримають розгорнену панораму народного життя в Україні середини XIX століття. Таким чином, успіх перекладачки подвійний. Саскатунському видавництву треба щиро подякувати за випуск у світ оцієї цінної книжки перекладів Н. Попіль. Сподіваюся, що вона не зупиниться на Маркові Вовчкові. Є інші реалісти в клясичній українській літературі, що лежать покищо облогом. Треба їх також показати англійськомовному читачеві.

Яр Славутич.

25-літній ювілей відділу ім. Кн. Ольги в Едмонтоні

Квітня 6-го 1986 року відділ ім. Кн. Ольги при церкві св. Михаїла влаштував свій ювілей з нагоди 25-ліття своєї діяльности.

Багато приготувань треба було зробити наперед, щоб хоч у скромний, але щирий спосіб, відзначити тих перших трудівниць-членок, що відважно рішались на організування жіноцтва в товариство, в якому можна б працювати спільно. Спільно нараджуватися, обмінюватися думками, піклуватися Недільною школою, рідною мовою, будуванням нової церкви, влаштовувати вечірки культурно-освітні, щоб постійно жив між нами український дух.

Таким товариством може бути тільки Союз Українок Канади, й як відділ ім. Кн. Ольги. Перші його членки-основоположниці: Марія Попович, Анна Олеговська, Катерина Волох, Марія Магера, Стела Пацій, Зеновія Березька, Надія Жмурко, Текля Панчишин, Анеля Кухта, Софія Павлюк, Зеновія Ліщук, Софія Турта, Марія Зачернюк. Всім тим, що ще не були нагороджені грамотами Союзу, на цьому ювілеї грамоти Союзу за 25-ліття вручала голова Союзу Українок Канади — Анна Холод з Саскатуну. Короткий життєпис про кожну членку прочитувала голова відділу — Фіона Тарновець.

Привіти відділові на цьому святі склали: о. д-р І. Стус, парох церкви св. Михаїла, голова церковної громади — Михайло Хіжак і голова відділу — Фіона Тарновець.

Програму ювілейного свята приготовив комітет, який складався з голови відділу Ф. Тарновець, Анни Звоздецької і Софії Павлюк. Програмою керувала — Анна Звоздецька. Після привітів слідувала деклямація: „Княгиня Ольга. Дуже виразно та поправною українською мовою деклямувала голова СУМК — Христина Горнофлюк.

Про історію відділу говорила Софія Павлюк, як то на початку купили стару англіканську церкву і там відправлялися Богослуження, там також сходилися на збори, а опісля на тому місці побудували нову церкву. Жінки дуже багато зробили за той час; влаштовували не один базар, розігравки, приготовляли пущення, продаж печива, (пирогів, голубців та інше) на здобуття фондів. Церква давно закінчена і вже йдуть пляни на будову Народнього Дому.

Впродовж всього часу відділ складав пожертви не лише на Церкву, але й на різні народні потреби. Щороку (вже через декілька років) літом висилаємо й оплачуємо дітей до таборів і на „Освіту до Інституту імені св. Івана в Едмонтоні. Посилаємо одежу до Бразилії, а також висилаємо туди пожертви на потреби Української Православної Церкви та на удержання священика. Даємо пожертви на канадські потреби, як Червоний Хрест, Школу умово-хворих, на досліди серцевих недуг, до Української Суспільної Служби, а також для Дому понижених Жінок. Членство відділу опікувалося Недільною й Українською школами та школою танців. Кожного року виповняємо бюджет до Централі Союзу.

Привіт від Прівінційної Екзекутиви склала заступниця голови — Олександра Гоголь. Пані О. Гоголь висловила признання за всю пророблену працю жіноцтва і сказала, що наші членки працюють не лише у своїм відділі, але виконують обов'язки і в Провінційній Екзекутиві Союзу Українок і багато праці вкладають у Дні Спадщини, де раз в рік всі народности розташовуються на три дні в Парку Гавриляк і там продають страви свого народу та влаштовують різні мистецькі програми. Відділ Союзу Українок при катедрі св. Івана репрезентувала голова — Анна Томнюк. Пані Томнюк у своєму привіті також напімнула про гармонійну працю відділу ім. Кн. Ольги, та що членство ніколи не відмовляється дати допомогу де потрібно.

Голова Союзу Українок Анна Холод вручує грамоту для заслуженої членки — Олени Михальчук.

В половині програми головну доповідь виголосила — Анна Холод, голова Союзу Українок Канади. Пані Холод у своєму слові подивляла ту велику працю, що її відділи виконують. Зложила ґратуляції за 25-літній поступ та приналежність до однієї великої родини, що обєднана є в Союзі Українок Канади. Також пояснила про святкування 1000-ліття хрещення України та просила членок, щоб вони вглиблювалися у своїй вірі, читали і приготовлялися до головного ювілею, що має відбутися в 1987 році в Саскатуні, а світового в 1988 р. в Торонті.

Пані Надія Жмурко, довголітня учителька Рідної школи склала подяку всім присутнім та пригадала, як то вони приходили з маленькими діточками і на проби церковного хóру і на Спільне свячене, на Йорданську Святу Вечерю та на Храмове свято; всі трудилися, як говорила пані Н. Жмурко, але ніколи не чули втоми, бо то була весела всенародня праця.

За 30-літню працю членську відзнáку вручала голова — Ф. Тарновець (Смолоскип на ланцюжку з роком). Це членки, які належали до інших відділів Союзу — Розалія Цимбалюк, Надія Жмурко, Текля Панчишин, 40-літні відзнаки одержали — Ольга Стельмащук, Докія Воронюк, Анна Звоздецька, Євдокія Котик і Анна Кусій.

Бувші голови відділу були відзначені булавою, це шпилька з ланцюжком. Ці відзнаки вручала почесна членка відділу — добр. Марія Василів. А цими панями-

(Докінчення на сторінці 24)

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ, при громаді св. Михаїла. Перший ряд зліва направо сидять: Катерина Семотюк, Розалія Гриник, Текля Панчишин, Анна Холод — голова Союзу Українок Канади, Олександра Гоголь — заступниця голови Провін. Управи Союзу Українок, о. прот. д-р Іван Стус, Архипресвітер Г. Василів, добр. М. Василів — членка Союзу Українок, Фіона Тарновець — голова відділу, Євдокія Татарчук, Олена Михальчук, Марія Попович.

ДРУГИЙ РЯД зліва — Анна Звоздецька, Ірина Трач, Євдокія Воронюк, Стефка Тацій, Марія Магера, Настя Савчук, Василина Клапій, Софія Павлюк, Марія Зинич, Іванка Хіжан, Оля Хіжан, Анастасія Зотик, Надія Жмурко.

ТРЕТІЙ РЯД зліва — Таня Олійчук, Леся Король, Катерина Пухальська, Стефка Кривун, Ольга Стельмащук, Анна Бонк, Ріта Пасічник, Марія Дячук, Розалія Чорнолюк.

ЧЕТВЕРТИЙ РЯД зліва — Ольга Камінська, Олена Федюк, Софія Турта, Наталка Ожіпко, Анеля Кухта, Олена Климчук, Юстина Мойсей, Олена Зачернюк, Мирослава Корняк, Марія Попович, Євгенія Мельник.

Оголошення

Централя Комітету Українців Канади пошукує кандидатів на позицію ЕКЗЕКУТИВНОГО ДИРЕКТОРА.

Особливі обов'язки:

- Запроєктування і виконання плянів праці Централі КУК;
- Підготовка бюджету і відповідальність за збірку фондів;
- Заплянування засіданнь Екзекутиви, Президії, Комісії і Комітетів Централі КУК;
- Організація праці і нагляд над бюром;
- Ведення контактів з урядами.

Кваліфікації:

- Добре знання української й англійської мов;
- Досвід в організації і наглядів бюрової праці;
- Обзнайомлення з українськими громадськими організаціями.

Платня за домовленням.

Аплікації включно з резюме просимо вислати до 15-го грудня, 1986 року на адресу:

Ukrainian Canadian Committee

456 Main Street

Winnipeg, Manitoba R3B 1B6

ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ .

(Закінчення зі стор. 22)

членками були: Анна Кицькало, Марія Попович, Анна Звоздецька, Розалія Рогоза, Фіона Тарновець, Надія Жмурко, Данна Дмитерко, Софія Павлюк, Анастасія Зотик, добр. Марія Василів.

Не забув відділ і про наші господині. Вшановано кухарок — Ольгу Камінську і Олену Федак. Почесне членство надано бувшій голові Союзу Українок Канади, культурно-освітній референтці, учительці Української школи та дорадниці Сумківців, пані Анні Звоздецькій.

Після цього слідував вірш „Сестрі українці" — прочитала з чуттям Ольга Стельмащук. Господиня свята — Анна Звоздецька склала щиру подяку голові Союзу Українок — Анні Холод і всім тим, що взяли участь у цьому ювілеї та попросила до „Многоліття" для жіноцтва, прот. д-ра І. Стуса попросила, щоб проказав молитву.

Ювілейний торт різали: Анна Холод, Фіона Тарновець і Софія Павлюк. Гостям подано чай і перекуску, під час і після якої ще довго розмовляли та ділилися враженнями, особливо пригадували хто й звідки й як то було колись.

Учасниця **А. Звоздецька.**

Сумківські семінари

Крайова управа СУМК є тепер у процесі виготовлення програми (підручника) для допомоги та піднесення провідної ділянки у вихованні сумківців.

Програма-процес у вихованні провідників

Найголовніша частина цієї програми — це ряд семинарів для вишколення Дорадчої Ради, якої завданням є: „ідеологічне виховання сумківських провідників у практичній формі їх діяння".

Перший семінар відбувся в Едмонтоні в суботу 4 жовтня 1986 року в залі при соборі св. Андрея Первозванного. Присутніх було 22 дорадників і священики. На цьому семінарі обговорено такі точки:

1) СУМК — наші цілі та ідеали.
3) Як організувати відділи СУМК.
2) Відповідальність дорадників.
4) Підготовка дорадників для переведення програми: „Процес у вихованні провідників.
5) Нові сучасні напрямні.

Цю програму „Процес у вихованні провідників" приготовила і представила присутнім, бувша голова Крайової управи СУМК — Маруся Крищук-Кошарич.

Наступні семінарі заплянованні на те, — щоб вивчати методи, напрямні і майбутні програми.

Українська православна молодь закликає всіх дорадників, громадських провідників і представників від СУС, ТУС і Союзу Українок взяти активну участь у цих семінарях.

Слідкуйте за інформаціями про наступні семінарі у вашій околиці.

ЯК ДІЙШЛО ДО ЗАСНУВАННЯ

(Закінчення зі стор. 4)

жіночий з'їзд і виголосили промови чи відчити на призначені їм теми. Розіслано також запрошення до деяких провідніших жінок та учительок по ріжних околицях, щоб приїхали і взяли участь в тім першім жіночім з'їзді.

Цей перший, довгоплянований, жіночий з'їзд увінчався гарним успіхом, бо на нім явилося поважне число зацікавленого жіноцтва, яке взяло живу участь в створенні загальної української жіночої організації, яку й названо було — Союз Українок Канади.

Д. Е. Янда,

голова Союзу Українок Кананди.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У незабутню пам'ять дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Стефана Талпаша, який відійшов від нас у вічність 17 грудня 1984 року, кладемо в його світлу пам'ять нев'янучий вінок з найкращих квітів і складаємо дар на журнал „Промінь" в сумі 50.00 долярів.

Дружина Юстина з родиною, Саскатун.

— — —

У сьому річницю упокоєння моєї дорогої дружини, мами, баби і прабаби Василини Никифорук, яка відійшла від нас 19 листопада 1979 року, складаємо як нев'янучий вінок 25.00 долярів на пресовий фонд „Променя".

Андрій Никифорук з родиною.

— — —

Відділ Союзу Українок при катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу, складає 25.00 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь", як нев'янучий вінок на свіжу могилу своєї дорогої членки бл. п. Павліни Буджінської, яка впокоїлася 15 жовтня 1986 року на 82-му році життя.

Родині висловлюємо наше щире співчуття, а покійній Павліні, вічная пам'ять.

За відділ:

Павліна Ігнаш — голова, Павліна Кревецька — секр.

— — —

У двадцяту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і діда прот. Томи Ковалишина, який упокоївся 22 липня 1966 року, в його світлу пам'ять, замість квітів, висилаю на журнал „Промінь" 50.00 долярів.

Добр. Анна Ковалишин, діти і внуки, Саскатун.

— — —

Складаю вінок з нев'янучих квітів у пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Йосифа Талпаша, який відійшов у вічність 4 листопада 1979 року. Засилаємо 25.00 долярів на журнал „Промінь".

Зеновія Талпаш, дочка Савеля, син Віктор, Келовна, Б. К.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять мого дорогого мужа, тата і дідуся бл. п. Романа Лібера в четверту річницю смерти, який упокоївся 26 листопада 1982 року складаю в його пам'ять 30.00 долярів на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Лідія Лібер з родиною, Торонто.

— — —

Замість квітів на могилу нашої дорогої мами Василини Никіфорук, яка упокоїлася 19 листопада 1979 року, висилаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Син Стефан і невістка Юлія Никіфорук, Скарборо, Онт.

— — —

У першу сумну річницю упокоєння дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Гриця Ковальського — упокоївся 7 листопада 1985 року, замість квітів на його могилу — засилаю в його незабутню пам'ять нев'янучий вінок — 25.00 дол. на прес.-фонд журналу „Променя".

Хай канадська земля буде йому легкою. Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна Ковальська з родиною, Брентфорд, Онт.

— — —

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів, мами Анни і батька Михайла Романов, замість китиці нев'янучих квітів, засилаю 25.00 дол., як дар на журнал „Промінь".

Марія Войціхівська, Кадворт, Саск.

Відділ Союзу Українок Канади, ім. Лес Українки при катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі, складає 25.00 дол. на пресовий фонд „Променя", як нев'янучий вінок на свіжу могилу бувшої членки кашого відділу, добр. Марії Грицини, дружини бл. п. о. О. Є. Грицини, нашого довголітнього пароха катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, яка упокоїлася 18 жовтня у Вікторії, Б. К.

Родині висловлюємо наше щире співчуття, а добродійці Марії, вічная пам'ять!

За відділ:

Павліна Ігнаш — голова, Павліна Кревецька — секр.

— — —

У третю річницю смерти мого мужа, бл. п. Йосифа Шмігельського, який відійшов у вічність 18 листопада 1983 року складаю у світлу його пам'ять 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Катерина Цимбаліста, Торонто.

— — —

У світлу пам'ять моєї дорогої куми, бл. п. добродійки Марії Грицини, складаю на нев'янучий вінок 25.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Ольга Долинчук.

— — —

На свіжі могили дорогих добродійок — бл. п. Марії Грицини у Вікторії, Б. К., і бл. п. Галини Крісфалюсі у Віндзорі, Онт., кладу китиці нев'янучих квітів і складаю в їх пам'ять 25.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Добр. Марія Керніцька.

— — —

Кладу китицю нев'янучих квітів у незабутню пам'ять мого дорогого мужа Ореста Заставного — упокоївся 22 лютого 1985 року, на прес. фонд журнала в пам'ять покійного складаю 30.00 долярів.

Дружина Ольга Заставна, Кадворт, Саскачеван.

— — —

У перші роковини смерти мого дорогого мужа, щирого громадського діяча, редактора й управителя „Українського Голосу" бл. п. Івана Паламарчука, який упокоївся 16 листопада 1985 року у Вінніпезі, складаю у його незабутню пам'ять замість китиці квітів 25.00 долярів ка „Промінь"

Дружина Михайля і родина, Вінніпег.

— — —

У незабутню пам'ять наших родичів, — Василя Гуменного, який упокоївся 14 січня 1972 року і Анна Гуменна, упокоїлась 15 березня 1983 року, складаємо в їх пам'ять нев'янучий вінок і засилаємо 50.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Орест і Анна Гуменні — Ітонія, Саск.

— — —

У четверту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Михайла Ґрекула, який упокоївся 26 грудня 1982 року, у його світлу і незабутню пам'ять складаю 50.00 долярів на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Марія Ґрекул — Ту Гилс, Альберта.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять дорогого мужа, батька і діда, який упокоївся 30 грудня 1969 року, складаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна Охрей з родиною — Ітонія, Саск.

— — —

БЛ. П. АННА ПОДОЛЬСЬКА

Виндзор, Онт.

Весною, 19 травня 1986 року, сумна вістка огорнула родину і знайомих, що Анна Подольська, несподівано заснула вічним сном у своєму домі, проживши 74 роки.

Анна, Дочка піонерів Стефана і Софії Ткач, народилася в Толстой, Ман., де виростала і ходила до школи. Вийшла заміж за Данила Подольського і проживали вони у Вайті, Ман. В них було троє дітей — Надія, Нестор і Орест. В 1952 р. Анна переїхала до Віндзору, Онт. і там проживала до кінця свого життя.

Бл. п. Анна була скромною людиною, але відзначалася благородними християнськими прикметами — щирістю, справедливістю та доброзичливістю. Вона була добра мама і бабуня, готова допомогти, де лише її щира рука могла досягнути. Дім її був завжди привітним і гостинним. Її улюбленим зайняттям було доглядати город і квітник.

Анна Подолська постійно була членкою української православної громади св. Володимира у Віндзорі і по змозі, сповняла свої членські зобов'язання. Свого часу, поки здоров'я дозволяло, вона була членкою відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки і сестрицтва при громаді.

Покійна Анна залишила в смутку дочку Надію з мужем Василем Лозовим в Торонті, синів — Нестора з дружиною Фей в Саскатуні і Ореста в Торонті, троє внуків — Донна, Ліса і Лорі та правнучки Тересу, брата Івана з дружиною Марією в Дірборн, США, сестру Марію з мужем отцем Франком Керніцьким у Вінніпегу, багато кузинів та племінників у Вінніпегу і Детройті.

Панахиди служилися два вечори в похоронному заведенні „Ендерсон". Чин похорону відбувся в п'ятницю, 23 травня в соборі св. Володимира, служили о. П. Шадурський — парох, архипресв. д-р Ф. Керніцький й іромонах Іван Фургаль з Лашін, Кве. Соборний хор під управою п. Є. Цюри співав на обох панахидах і під час похорону. На молитві і на похорон збиралося велике число ближчої і дальшої родини, приятелів, знайомих з Детройту і Віндзору. Труноносцями були: кузини — Василь і Михайло Ткачі з Детройту та Іван Стефанчук з Вінніпегу, племінник — д-р Іван Керн'цький, Вернер Міс з

Аксбридж та зять Василь Лозовий.

Тлінні останки покійної Анни похоронено на цвинтарі „Віндзор Гров", поруч могили її матері Софії Ткач. Після похорону відбулася поминальна трапеза, під час якої промовляли: о. П. Шадурський, підкреслюючи добрі прикмети покійної, а особливо її вірність до своєї рідної Церкви; п. Н. Костинюк — голова Соборної громади, який також походить з Толстой, висловлював співчуття родині і пригадав піонерських батьків, в яких покійна Анна виростала; о. Ф. Керніцький дуже симпатично говорив про покійну, бо добре її знав як сестру його дружини. На закінчення син Орест в імені сестри Надії та брата Нестора і їхніх родин, щиро подякував священнослужителям ,хорові, учасникам похорону та всім тим, що будь чим причинилися до улегшення горя, яке їм, як дітям ,прийшлося так несподівано перенести.

В сороковий день після впокоєння Анни, відбулися поминальні відправи в соборі св. Володимира у Віндзорі та в катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу ,на яку зібралися ближча і дальша родина, що через віддаль не могли бути на похороні.

Спи дорога Мамо, Бабуню і Сестро в Господній оселі, а пам'ять про Тебе буде вічно жити з нами.

ПОДЯКА

В імені родини бл. п. Анни Подольської складаю сердечну подяку Всеч. о.о. П. Шадурському, в той час настоятель собору св. Володимира, Ф. Керніцькому і І. Фургалеві, всім хористам на чолі з диригентом Є. Цюрою та церковним прислужникам за всі похоронні відправи.

Сердечно дякую труноносцям, та всім тим, що так щиро висловлювали сп'вчуття, прислали вінки й квіти і всім жертводавцям, що зложили пожертви на собор. св. Володимира, як нев'янучий вінок на могилу дорогої нам людини.

Сестра.

БЛ. П. ОЛЕНА БЮЗИК

Кладемо в'язанку осінніх квітів на свіжу могилу дорогої і заслуженої членки, бл. п. Олени Бюзик, яка упокоїлася 7 вересня 1986 року у Брентфорді, Онт.

Олена Бюзик народилася на Буковині, Західна Україна. Стала членкою нашого відділу від самих почат'к'в прибуття до Брентфорду в травні 1949 року і дотепер. Олена була працьовитою та жертвенною. Приходила завжди на всі збори. Декілька років була в церковному комітеті та солідно виконувала там свою працю. Багато разів давала лекції писання писанок та виробу писанок і колачів. Коли наш відділ ім. Лесі Українки святкував свій ювілей 25-ліття 1974 року, то Олена Бюзик була нагороджена почесною грамотою відділу.

У світлу і незабутню пам'ять покійної складаємо пожертву на місцеву церкву св. Михаїла, до якої вона належала і 10.00 дол. на фонд „Променя". Хай земля вільної Канади буде їй легкою, а пам'ять про неї останеться між нами назавжди. Вічна їй пам'ять!

За відділ ім. Л. Українки
в Брентфорд, Онт.
Марія Іванець, голова,
Анастас'я Пережак, реф.

БЛ. П. СТЕПАН ВАСИЛІВ

Відділ ім. Лесі Українки

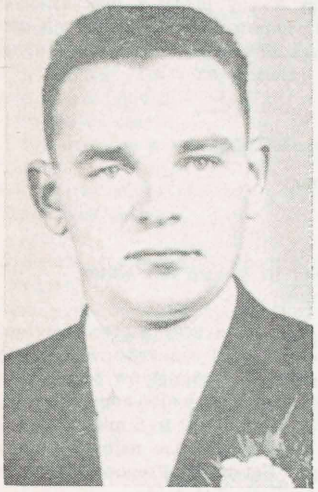

Дня 23 листопада 1986 року минає три роки як у Ст. Кетеринс, Онт. відійшов у вічність Бл. п. Степан Василів. Відзначався він у нашій громаді **трудолюбивим** життям, невтомною працею на національному, культурному, релігійному та просвітянському полі. Старався прийти з поміччю у підшуканні праці, не одному й не одній потребуючим друзям і знайомим. Заслужив він своїм примірним життям, відданістю ідеї, жертвенністю навіть свого здоров'я, та щирою опікою над школою Українознавства, Рідною школою та організуванням осередку СУМ. Заслужив на спомин, пошану і признання.

За його почином разом із бл. п. Н. Кобилецьким, бл. п. О. Сеньків, п.п. М. Бережук, О. Янківський, І. Федоришин, В. Кочкубей, М. Ґайда і пані М. Цвяк, зорганізовано 22 листопада 1979 року хор „ГОМІН". Цей хор через 10 років у складі молоді, старших і симфонічної оркестри начислював 115-120 осіб. Це була культурно-мистецька одиниця під диригентурою професіоналіста музики п. Остапа Брезденя. Хор „Гомін" виступав із концертами у Вашінґтоні, Балтиморі, Рочестері та майже в усіх більших містах південного Онтаріо. Багато має завдячувати цьому хорові українське громадянство міста Ст. Кетеринс.

Заслужив собі бл. п. Степан Василів на щирий спомин і любов, як добрий муж, батько трьох одружених дітей та дідусь п'ятьох внуків, а то: Михась, Христина, Андрійка, Тануся і Степанко.

Помер пок. Степан на 58-му році життя, по тяжкій недузі серця.

У глибокому смутку і пошані клонимо голови перед його заслуженою та ідейною працею ще за життя.

Нехай гостинна і щедра канадська земля буде йому легкою, а Господь Бог прийме його душу у Небесне Царство.

Дружина **Марійка з Юськових-Василів,** доні: **Мирося, Орися і Даруся,**

з родинами.

Рівнож цю болючу втрату переживають гірко,

Г. Юськів, мати і **В. Юськів,** батько.

З цього приводу, передаємо як нев'янучий вінок на його могилу, 35.00 долярів на журнал „Промінь".

ПРИЙНЯТТЯ В ЛОНДОНІ

Лондонська православна громада була однією з громад, що минулого літа мала зміну настоятеля, нам призначила світла Консисторія о. В. Митулинського. І так за нашим українським звичаєм, громада влаштувала отцеві і добродійці прийняття.

Після гарної і гармонійної Служби Божої чисельна кількість парафіян зібралась в церковній залі.

Голова громади п. Іван Ноженко привітав отця і добродійку до складу громади, бажаючи їм здоров'я і успіхів в духовній праці громади. Голова привітав і сина Юрка з дружиною, панство М. і О. Метулинських з дітьми як нових членів громади, також представив члена міської ради Ґ. Гопкрафта з дружиною й інших гостей. Пані О. Семенюк як голова Союзу Українок Канади, вітаючи отця як дорадника в праці, побажала успіхів в праці, а також привітала і добродійку та запросила її до відділу Союзу в Лондоні.

Від відділу ОДУМ привіт склала Катя Джансон. Від оселі „Україна" — п. М. Співак. Вітаючи нового настоятеля, він побажав співпраці і спокою в громаді. Пані О. Співак від комітету прийняття, зачитала листу, хто спричинився до подарунку й оголосила, що отцеві і добродійці вручено ДІДІВСЬККИЙ годинник, голова подякував пані О. Співак і пані Т. Ноженко за працю. Представник міської ради вітаючи, вручив тарілку-плиту від міста Лондон. Отець Віталій дякуючи за всі привіти, підкреслив, що найбільшою приємністю сьогоднішньої Служби Божої було, коли хор співав — Боже великий єдиний, нашу Україну храни. Отець подякував від себе і добродійки за допомогу в час улаштування резиденції, щиро подякував М. і О. Співак за купівлю меблів до резиденції та закликав всіх брати участь в хорові і шанувати провід громади, подякував за подарунок від всіх присутніх і що він вдячний Богові і проводові нашої канадської Церкви, і закликав до праці, щоб наша громада була однією з кращих громад.

Опісля голова громади покликав пані О. Співак і Т. Ноженко перевести збірку на пресфонд, яка принесла 186.50. З того 45.00 дол. призначено на „Промінь".

Голова громади також подякував жінкам, що приготовили „добрий обід і так гарне прийняятт. Закінчено це прийняття співом „Многая літа".

М. М.

НА СВІЖУ МОГИЛУ

На свіжу могилу блаж. пам'яти Марії Сташин, яка упокоїлася 21 жовтня 1986 року, складають її друзі з церковного хору при церкві Успіння Пресв. Богородиці в Суррей, Б. К., нев'янучий вінок, посилаємо на „Промінь" і „Вісник" по 35.00 дол. Покійна Марія була довголітня і працьовита членка хору, тож буде вона між нами незабутня:

М. Антонішка, М. Грицюк, А. Собул, Г. і М. Ткачук, добр. Л. Удод, Б. Б. Бонар, І. Крохмальний, М. Боднарчук-Манюк, М. Лебедович, А. Залубняк,

Суррей, Б. К.

ТРАДИЦІЙНА СВЯТА ВЕЧЕРЯ

Кожна культурна українська родина шанує свої святкові звичаї. Є родини, в яких молоді господині у другому поколінні роджені в Канаді, але дуже точно зберігають всі святочні ритуали, які надають такої небувалої поваги, такого святочного тону. Цих звичаїв вони навчилися від своїх матерів.

Кожний культурний нарід має свої святкові звичаї і шанує їх. Про наші різдвяні звичаї багато гарного пишуть англомовні часописи, бо знають їх культурну вартість, висвітлюють їх і на телевізії, а коляди наших хорів лунають з багатьох раідостанцій.

Тимбільше нам треба зберігати їх і передавати їх такими, як ми навчилися від наших мамів.

Найголовнішим у нас є Святий Вечір, Свята Вечеря, яка складається з 12 страв і виконується при тім відповідні ритуали, витворені нашими предками впродовж століть.

Ось такі приблизно страви повинні бути на святочному столі у Святий Вечір:

Кутя (варена пшениця) з медом і маком,

Борщ з грибами і вушками,

Студинець (холодець) з риби,
Варені гриби,

Вареники — з капустою, бараболею, сливками або маком,

Фасоля,

Біб,

Голубці з гречаних круп або рижу,

Смажена або печена риба,

Пампушки,

Печені пиріжки,

Узвар — варені сушені овочі.

Подаємо кілька приписів на Святу Вечерю.

Кутя (на шість осіб)

В крамницях всюди тепер продається готова пшениця на кутю.

Один фунт пшениці виполоскати добре, щоб вода була чиста, заляти зимною водою і варити.

Коли починає кипіти, зібрати шуму і додати дрібку соли. Мішати час від часу. Коли вода викіпає, то треба доливати кип'ячою водою. Коли ж починає розкіпати, то треба накрити і поставити в мірно огріту піч на пів години.

Змелений на машинці мак розвести медом і додати до куті, як кому смакує. Можна додати також дрібно січених горіхів.

РИБА ПЕЧЕНА
(начинена)

Обчистити малого свіжого щупака. Посолити і нехай постоїть одну годину. Потім шкірку легенько обрізати довкруг голови й уважно зняти — подібно, як зайця. При хвості відрізати, але треба вважати, щоб непошкодити шкірки. Опісля відділити м'яго від костей і поставити в воду.

НАЧИНКА

Начинка: М'ясо посікти на дрібно, додати одну посічену цибулю, половину горнятка стертого хліба, соли й перцю та одну столову ложку оливи і ложечку муки. Все добре замішати. Начинити шкірку й зашити з обох кінців. Всунути в повільну піч, нехай печеться пів години.

Горячого щупака подавати на стіл.

— — —

KUTIA

2 cups high grade wheat
3 quarts water
1 cup poppy seed
⅔cup sugar
⅓ cup honey, dissolved in ½ cup hot water
½ cup chopped pecans

Dry wheat in a slow oven 250° F. for one hour, stirring, occasionally. Wash and soak overnight. Bring the wheat to boiling point and simmer for 3 or 4 hours until the kernels burst open and white appears.

Scald poppy seed and simmer 3 to 5 minutes. Drain well in cheese sloth and grind twice using the finest blade of a food chopper. Set aside. Prepare honey and sugar dissolved in hot water. Set aside.

Before a meal, add sweetened mixture, ground poppy seed, and nuts to the cooled wheat. Walnuts, almonds, hazel nuts or peanuts sould be substituted for pecans. Serve.

КРУХКІ ТІСТОЧКА

1 горнятко масла
½ горнятка овочевого цукру (фрут сюгар) або ⅔ горнятка жовтого цукру
1 жовток
1¾ горнятка пересіяної муки

Зм'якшити масло й утерти на вільну сметанкову масу. Додати цукор і разом утирати до білої пухкости. Додати жовток і вимішати разом. Муку пересіяти, відмірити і додавати потрошки, добре вимішуючи. Вимісити тісто докладно.

Тісто можна розкачати на стільці й викроювати формою. Якщо тісто дуже вільне, то відставити в зимне місце на короткий час, щоб трохи стужіло. Коли не бажається його розкачувати, то брати маленькі кусочки тіста, величини малого волоського горіха, уформити галки і складати з рідка на блясі. Притиснути кожну галку дном шклянки вмоченої в цукор. Пекти в вільній температурі 300 ступнів) 35 хвилин, або аж зарум'яниться.

* * *

КРЕПЛИКИ ДО БОРЩУ

Зварити сушені гриби або свіжі печериці, що продаються в більших крамницях. Юшку з грибів сцідити до борщу. Гриби змолоти на машинці або дрібненько посікти. Окремо присмажити на маслі дрібно січену цибулю і в ній присмажити гриби. Потім до того дати трохи тертих сухих кришок з хліба, посолити, поперчити і робити малесенькі пиріжки величини волоського горіха. Зварти в окропі і вкладати по кілька крепликів на тарілку з борщем.

* * *

Начинене порося

Від 12 до 14 фунтів порося добре в середині на сухо обмити і витерти, посолити і хай постоїть.

Начинки до поросяти:

2½ бохонці білого хліба, порізаного в кубики
1½ горнятка цибулі
1 горнятко салери
1 горнятко пошаткованої моркви
2 яєць
1½ горнятка юшки або води
2 ложечки шальвії (саге)
2 ложки петрушки, сіль і перець до смаку.

Просушити покраяні куски хліба у печі, уважати, щоб не зарумянилися. Присмажити цибулю і салеру на маслі аж змякне і поляти по кусках хліба. Вбити яйця, додати шальвію, сіль, перець і теж поляти по хлібові, підкидати повільно, додати моркву і петрушку. Покропити теплою юшкою або водою, щоб лише змякло і легко вимішати. Середину поросяти знову витерти, начинити злегка і зашити. На дно посудини положити ½ ложечки цілого коріння, 2 лаврових листки, покришеної пів цибулі, 3 кавальчики салери. На все це положити наверх порося. Накрити і пекти 350° Ф. до 3½ години. Спечене порося лишити на ½ години, щоб краще було краяти.

Подала Анна Середа, Ванкувер

START THE DAY WITH A GOOD BREAKFAST

It is a known fact that skipping breakfast will not help you lose weight. What will help is forming a pattern of three balanced meals a day — and breakfast may well be the most important of all.

It gets you going and sets the tone for intelligent eating throughout the day.

Short of time in the morning? Prepare your breakfast the night before and spend your precious morning minutes enjoying it.

Your ideal morning meal should include a source of protein, milk, bread and fruit.

Nutrition tips for breakfast foods:

— A serving of fruit in the morning will provide a source of quick energy and enable you to maintain na even calorie balance during the day.
— Some fruits are especially good sources of vitamin C.
— Select one from this group each day: cantaloupe, grapefruit, honeydew, kiwi fruit, orange and papaya, or tomato and vegetable juice.
— Milk should be kept cold, covered and away from strong light to prevent loss of riboflavin.
— Whole-grain cereals and cereal products, such as wholewheat flour, brown rice, whole-grain cornmeal and oatmeal, contain te germ and outer layers of the grain — and this is where B vitamins and minerals are concentrated.

Submitted by **Stephania Kulba.**

GARLIC

Did you know that garlic tastes stronger when mashed, cut or minced? Here are some helpful hints for buying, storing and using garlic:

— Look for large, hard, fat bulks with the paperlike covering intact. Avoid garlic that is spongy or discoloured.
— Store in a cool, dry place, preferably away from bright light. A covered ceramic container with holes for air circulation is an attractive and practical garlic keeper.
— When cooked whole, garlic is a mild seasoning, becoming almost sweet. Used raw, it is especially strong. The more it is mashed, cut, or minced, the stronger it tastes.
— To peel garlic cloves, place the clove concave side down on a flat surface, and hit lightly with a mallet or the rim of a heavy bottle. The skin will split and peel away easily.

Бросквині і морелі (априкоси й персики) ділають відживчо на жолудкову болону і побуджують печінку до виділювання жовчі. Шкурка на овочах дуже здорова і не треба її оббирати, але тільки чистити. Овочі ці впливають побуджуючо на діяння шлунка.

Фіги й дактилі — мають великий відсоток цукру.

Помаранча — влегшує травлення й гасить спрагу та відсвіжує.

Яблуко — має в собі багато заліза й ділає додатньо на анемічні особи, помагаючи їм до регенерації крови. Має воно також багато кисня, що йо-йо дістає кров, і ділає позитивно на селезінку.

CUCUMBER MOUSSE

1 package lime gelatin (3 oz.)
¾ cup hot water
¼ cup lemon juice
1 tblspn. grated onion
1 cup sour cream
1 cup finely chopped cucumber — unpared

Mix water and gelatin. Cool. Add remaining ingredients. Chill in mould. Attractive colour for buffet.

— — —

HORSERADISH BEET RELISH

1 (19 oz.) can Sliced or Whole Beets, drained
1 tablespoon cider vinegar
1 tablespoon sugar
1 teaspoon salt
⅛ teaspoon pepper
¼ cup horseradish

Place all ingredients in electric blender container; cover and blend until beets are finely chopped. Chill 2-3 days before serving. Yields 1½ cups.

— — —

HONEY GARLIC WINGS

2½ lbs. chicken wings — cleaned
Sprinkle wings with salt and pepper
Blend:
2 tablespoons oil
2 tablespoons B B Q sauce
1 large garlic bub — minced
½ cup soya sauce
1 cup honey

Pour over salted and peppered wings and bake for 1 hour at 350°.

КАРТОПЛЯНИКИ

6 картоплини
2 яйця
1 січена цибуля
1 ложка борошна (муки)
⅛ ложечки солі
⅛ ложечки перцю

Картоплю почистити, потерти, відцідити рідину, додати решту складників — все те добре вибити. Ложкою класти на ринку (сковороду) з гарячим, розтопленим товщем. Обсмажити на обидві сторони. Подавати з квасною сметаною.

ЗМІСТ XXVII РІЧНИКА

ч. стор.

ЕСЕЇ, НАРИСИ, ОПОВІДАННЯ

Централя — З Різдвом Христовим ... 1 — 1
Г. Матушевська — Різдвяні звичаї на Волині ... 1 — 2
І. Савицька — Порожнє місце при столі ... 1 — 4
— Щедрик і його автор ... 1 — 6
А. З. Лист до батьків ... 1 — 7
Сестричка Юля — Бабусин найщасливіший Свят-Вечір ... 1 — 8
Флоріян Неуважний — Думки з приводу ювілею Лесі Українки ... 2 — 1
Уляна Пелех — „Ми на Володимирській гірці у вимріяному Києві ... 2 — 11
Марія Макарушка - Хоптяк — Спомини ... 2 — 13
Уляна Пелех — Зустріч Марти і Миросі з студентами Києва ... 3 — 5
Марія Макарушка - Хоптяк — Спомини ... 3 — 12
Уляна Кравченко — З розгублених листочків ... 4 — 1
Марія Макарушка-Хоптяк — Спомини ... 4 — 5
Любов Дражевська — Симиренки — Легенди і дійсність ... 4 — 9
Іван Боднарчук — Зор'яна ... 4 — 11
Уляна Пелех — Як учні Недільної школи святкували Великдень ... 4 — 19
о. В. Боровський — Людина людині є вовком ... 4 — 20
— „Ідіть і скажіть ученикам Його ... 5 — 1
Т. Г. — Материнство в українському народі ... 5 — 3
— О. Кобилянська про свою матір ... 5 — 6
Марта Наконечна — Київські зустрічі юначок Марти і Миросі ... 6 — 10
О. О. Дучмінська — Сніг ... 12 — 6
Іван Фостун — Життя і творчість І. Франка ... 9 — 5
Уляна Пелех — Як діти допомагали Україні ... 9 — 8
Б. Р. — До 137-річчя Олени Пчілки ... 10 — 3
І. Франко — Малий Мирон ... 10 — 6
Любов Дражевська — Спогади про першу українську гімназію в Києві ... 11 — 8
Відбувся Конґрес КУК ... 12 — 9
Ярослав Балан — Автор і поет ... 12 — 2
Марія Керда — Жінка ... 12 — 19

З ВІДМІЧЕНИХ БІОГРАФІЙ

ч. стор.

Н. Н. — Марія Вакалюк. З посвятою для справ музею ... 2 — 3
Приятель — Dr. Donna Yavorsky Ronish ... 2 — 4
— Малярка Ярослава-Дарія Островська Кіналь ... 2 — 5
— Єлисавета Василів — Композитор А. Ведель ... 3 — 3
Т. Дем'яненко — Емілія Остапчук — Конюх ... 3 — 11
Уляна Пелех — Світлий пам'ятник Надії Суровцевої ... 4 — 3
Е. Репка — Марія Лазарук ... 4 — 14
Н. К. — Заслужене відзначення ... 5 — 5
Т. Горохович — У десяті роковини смерти Мілени Рудницької ... 5 — 7
Надія Світлична — Пам'яті Олени Антонів ... 5 — 9
Степан Яворський — „Землячка з Канади знайомиться з рідним краєм ... 6-7 — 5
Марія Фуртак — Євгенія Ярошинська ... 6-7 — 8
— Єлисавета Скоропарська-Милорадович ... 6-7 —
Д. Шумей — Княгиня Ірина ... 8 — 8
— Раїна Могилянка ... 8 — 10
Марія Лазарук — Заслужене признання ... 8 — 11
Б. Р. — До 137-річчя Олени Пчілки ... 10 — 3
Ізидор і Анна Горецькі ... 9 — 18
Н. К. — Онуфрій Івах ... 10 — 19
Т. Горохович — Марія Зеньковецька — ясна зірка театру ... 11 — 13
Г. Михальчук — Вітаємо молодого диригента (Лаврентій Івашко) ... 11 — 7

НАШИМ ДІТЯМ

Ю. І. — Святий Вечір ... 1 — 10
Н. Наркевич — Свято маленької ялинки ... 1 — 10
Юрій Ярмиш — Котики ... 2 — 19
В. Сухомлинський — Як Сергійко навчився жаліти ... 2 — 19
Роляник — Я Шевченка поважаю ... 3 — 20
О. Іваненко — Маленьким про великого Тараса ... 3 — 20
Р. Завадович — Веснянка ... 4 — 21
Дядько Євген — Поза школу ... 4 — 2
Вуйко Іван — День Мами ... 5 — 21
Великдень в Україні ... 5 — 21
Г. Чорнобицька — Хто з нас додержав слова ... 5 — 21
Канікули ... 6 — 19
В. Сухомлинський — „Хай я буду вашою бабусею" ... 6 — 19
Я. Купала — Пісня і казка ... 6 — 19
Л. Глібов — Загадка ... 6 — 19
А. Конельський — Дружні мореплавці ... 8 — 20
В. Сухомлинський — Зелені рукавички ... 8 — 20
Й. Кожешик — Великодний зайчик ... 8 — 20
Ю. Шкрумеляк — Ми всі українські діти ... 9 — 19
Н. Н. — Розумна дівчина ... 9 — 19
С. Жупанин — До школи ... 9 — 19
Ярослав Хруник — Україно мила ... 9 — 19
Ліда Гадай — Книжки чудові ... 10 — 23
Анатолій Григорук — Добра мишка ... 10 — 23
Юра Шкрумеляк — Вітай, наша школо! ... 10 — 23
І. Франко — Божа премудрість ... 11 — 25
„Веселка" Чудо в місті Хоні ... 11 — 25
— Білочка ... 25 — 00
Св. Миколай везе дарунки ... 12 — 21
Сестр. Уля — Про славного лицаря Михайлика ... 12 — 14

НАЦІОНАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

М. М. — Декади Української Родини ... 1 — 5
— Лист до батьків ... 1 — 7
Конкурс молодіжної творчости ... 2 — 4
Т. Горохович — Чи ми робимо все можливе, щоб українська мова не вмирала? ... 2 — 7
Г. Мельник-Марко — Щоб наші діти не чулись чужими у своїй церкві ... 2 — 12
Т. Г. — Материнство в українському народі ... 5 — 3
Уляна Пелех — Допомога українській родині ... 6 — 3
Богдан Чулій — Русифікація й англізація... ... 6 — 7
Г. Мельник-Марко — Молодь і мова ... 8 — 6
Т. Г. — Українська родина, її стан і потреби ... 9 — 1
Петро Кондра — Виховаймо родину — здобудемо націю ... 10 — 4
Г. П. — Як виростаю я українкою в Канаді ... 10 — 9
П. Кондра — Виховаймо родину — ... 11 — 5

Лариса Уліско — Чому я горда бути українкою 11 — 14
У. Пелех — Українська родина, її стан і потреби 12 — 6

НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО І МУЗЕЇ

Марія Вакалюк — З посв'ятою для справ Музею 2 — 3
Анна Звоздецька — Використовуймо зимовий час на тканння 3 — 7
Музейні вісті — Пляни на розбудову 8 — 14
Турне голови музейної фундації 10 — 14

РЕПОРТАЖІ І РЕЦЕНЗІЇ

Іван Кейван — Відгук читачів на перевидання книжки „Апостол черні" 2 — 6
Розалія Фарина — Семінар СУС, СУМК, ТУС 3 — 2
Анна Звоздецька — Використовуймо зимовий час на тканння 3 — 7
— Відзив на твір Ф. Ф. Онуфрейчука 4 — 10
Вісті з Централі Союзу Українок 5 — 2
Володимир Жила — Шляхи виховання української інтеліґенції 5 — 12
Програма Конференції С.У.К. 6 — 2
Нові книжки 6 — 12
Марія Погорецька — 46-літній з'їзд СУС у Східній Канаді 6 — 14
Є. Білич — Виставка іконотворчої праці 8 — 7
Нагороди за добродійні послуги 8 — 12
Нагородження членок відділу Кн. Ольги, Торонто, Онт. 8 — 12
Н. К. — Відбулась Крайова Конференції С.У.К. 9 — 3
СКВУ — Звідомлення з Конкурсу 9 — 4
Смолоскип" — ...Появився 5-ий том Миколи Хвильового 9 — 9
А. Шевель — Окружний З'їзд в Роблин, Ман. 9 — 10
Оксана Бризгун-Соколик — Інтерв'ю з О. Мак 9 — 12
Х. Кострицький — Рецензія 10 — 11
Наталя Невмержицька — Співець визвольної боротьби 10 — 21
Н. К. — Ще про Першу Конференцію 11 — 10
Пер. Христини Шерман — Забута катастрофа 11 — 12
Г. Михальчук — Висліди літературного конкурсу 11 — 26
Вудбувся З'їзд Українських Вояків 11 — 27
Нові надіслані книжки 11 — 31
Чорнобиль — Усе було далеко гіршим 12 — 21
Яр Славутич — Оповідання Марка Вовчка англійською мовою 12 — 21

СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКІ СПРАВИ

Активно підтримуймо Державний Центр 2 — 8
Комунікат комісії прав людини СКВУ 2 — 9
Дора Маковська — „Промінь" у його 25-ліття 3 — 9
Н. К. — Напередодні ювілейних святкувань 4 — 2
Повідомлення 4 — 13
Святкування 1000-ліття у Ванкувері 4 — 17
Літні курси і наша молодь 6 — 1
Пресове повідомлення 6 — 2
М. Лівицький — Пропозиція і заклик УНР 6 — 13
У 60-ті роковини смерти Симона Петлюри 8 — 1
СКВУ осуджує чорнобильську катастрофу 8 — 2
А. Троян — Ґенеза Союзу Українок Канади 8 — 3
А. Шемелюк - Радомська — Чому я в Союзі Українок Канади 10 — 10
М. Ґава — „КОЗУБ" у Торонто — напередодні тридцятиліття 10 — 12
Н. К. — Шістдесят років тому... 11 — 1
Я. Славутич — Гідність і мова 11 — 21
Н. К. — Минуле-сучасне-майбутнє 12 — 1
А. Холод — Привіт 12 — 3
Д. Янда — Як дійшло до заснування Союзу Українок Канади 12 — 4

ENGLISH SECTION

Christmas Eve in old Ukraine 1 — 16
Helen Raycheba — The Second Wreath Conference 1 — 17
Communities rise to the B. C. 1 — 18
"Smoloskyp" — Question that won't be answered 2 — 15
— Jury issues special manifesto 2 — 16
— Poet is award winner 2 — 16
S. K. Yakimec — A. Fond Farewell 2 — 18
Helen Raycheba — The Long Journey to the Ballot Box 3 — 15
D. Topolnisky — Preserving a colture 3 — 17
Canada — Multiculturalism Means Business 3 — 19
Helen Raycheba — Hof Relatives of Disident Farein USSR 4 — 15
Raffle Winners 4 — 14
Vesna Festival Sings Las Vegas Star 4 — 18
A Chorus of 1986 Voices — Rise at Expo 86 4 — 18
Olenka Negrych — Haylky 5 — 15
J. G. Harrison — Crime Tale of Starvation 5 — 17
H. Raycheba — Update on the Oksana Meshko Story 5 — 18
Helen Raycheba — The Prison Poem 5 — 18
H. Raycheba — The Success of Women's Organization in Halychyna 6 — 15
Jiana Janis — Lilian Gregory Receives Achievement Avard 6 — 17
Florens Romanchuk — Women's Issues 6 — 18
What is Life? 6 — 18
Halyna Marko — Highdights of the International Counsil of Women 8 — 15
H. Raycheba — Seminar on the Deschenes Commission 8 — 15
Horhota - Rich — Staff Appointments to the Museum 8 — 19
Lastiwka Performs At Expo' 86 9 — 15
H. Marko — National Council of Women Annual Brief Presentation 9 — 16
Unkrainian Canadian Concerned by Nuclear Disaster in Ukraine 9 — 16
Exhibition Schedule 9 —17
Unvelling of the „Heritage Door in Bronze 9 — 17
Dr. V. Derzavyn — The Coryphaeus of Ukrainian Literature 10 — 15
Dr. Mary Pankiw — Multicultural Anthologies Launched 10 — 16
Florence Romanchuk — Child Abuse, Domestic Violence, Pornography 11 — 15
Y. Deychakiwsky — The Chornobyl Nuclear Disaster 11 — 18
Cheremosh, Ukrainian Dance 11 — 19

H. Raycheba — Knowledge — Condemn you to action ... 12 — 15
Canada — Canada Pension Plan ... 12 — 17
Resent Works by Roy and Olga Tomlinson ... 12 — 18

ПОЕЗІЇ, ВІРШІ

Микола Голубець — Різдвяна ніч ... 1 — 3
Нар. — Бог Предвічний ... 1 — 3
Нар. — Добрий вечір тобі, пане Господарю ... 1 — 4
Нар. — Щедрик ... 1 — 6
Леся Українка — Пророк ... 2 — 1
Ліна Костенко — Княжа гора ... 3 — 1
В. Скоморовський — Над Кобзарем ... 3 — 14
Уляна Кравченко — Минув неволі час ... 4 — 1
Уляна Кравченко — Гудуть воскресні дзвони ... 5 — 1
Іван Франко — Рефлексії ... 6 — 1
Іван Франко — Якби ... ... 6 — 1
(З підпільних поезій) — Україно моя ... 8 — 1
Леся Храплива — Княгиня Ольга ... 9 — 1
Іван Франко — Пісня і праця ... 10 — 1
Анісім Самарський — Плач степів ... 10 — 1
Роман Купчинський — Листопад ... 11 — 1
— Горинь ... 11 — 2
Олекса Стефанович — О. Кобилянська ... 11 — 3
Галька Дністрова — Союз Українок ... 12 — 1
T. Monastyrsky — The Bells ... 12 — 2

З ДІЯЛЬНОСТИ ПРОВІНЦІЙНИХ ЕКЗЕКУТИВ

Є. Білич — Провінційний семінар Союзу Українок у Манітобі ... 1 — 11
Марія Погорецька — Провін. З'їзд Союзу Українок Східньої Канади ... 6 — 14
А. Шевель - - Окружний З'їзд у Роблин, Ман. ... 9 — 10
Н. Пенюк — Симпозіюм, Торонто ... 10 — 26

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ

Альберта

Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги при парафії св. Михаїла ... 1 — 12 12 — 22
Смокі Лейк — Відділ ім. О. Кобилянської ... 2 — 25
Келгари — Відділ ім. О. Басараб ... 3 — 31
Едмонтон — Відділ Союзу при катедрі св. Івана ... 5 — 23, 6 — 31
Едмонтон — Відділ Союзу при церкві Св. Іллі 11 — 29

Британська Колюмбія

Кемлупс — Відділ ім. Лесі Українки 2 — 23, 10 — 26
Чиливек — Відділ ім. О. Кобилянської ... 3 — 21
Келовна — Відділ ім. Савелі Стечишин ... 3 — 30
Вернон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 4 — 30 6 — 26 8 — 30.
Суррей — Відділ ім. О. Кобилянської 6 — 27, 6 — 28
Відділ ім. Л. Українки ... 8 — 29, 9 — 24

Манітоба

Вінніпеґ — Відділ ім. Л. Українки ... 5 — 27, 6 — 22, 8 — 7.
Давфин — Відділ ім. Лесі Українки ... 6 — 23 9 — 29
Овкборн — Відділ ім. Лесі Українки ... 8 — 31
Брендон — Відділ ім. Л. Українки ... 8 — 31
Транскона — Відділ ім. Л. Українки ... 19 — 26

Саскачеван

Норт Бетлфорд — Відділ ім. О. Пчілки 2 — 22, 3 — 28.
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської ... 2 — 23, 5 — 22, 9 — 29.
Стінен — Відділ ім. Кн. Ольги 2 — 24, 4 — 27, 8 — 22.
Б'юкенен — Відділ ім. Л. Українки ... 3 — 23
Ейлишем-Кадет — Відділ ім. Олени Пчілки ... 3 — 29
Стирджес — Відділ ім. Лесі Українки ... 3 — 31
Йорктон — Відділ ім. О. Пчілки ... 4 — 24, 4 — 25, 5 — 8.
Гефорд — Відділ ім. О. Басараб ... 4 — 26, 4 — 27
Глеслин — Відділ ім. О. Басараб ... 4 — 27
Вакав — Відділ ім. О. Басараб ... 4 — 29
Редфілд - Ричард — Відділ ім. Л. Українки ... 4 — 29
Нипавин — Відділ ім. О. Басараб ... 5 — 28
Фовм Лейк — Відділ ім. Л. Українки ... 5 — 29
Годсон Бей — Відділ ім. О. Кобилянської ... 8 — 21
Шіго — Відділ ім. О. Кобилянської ... 8 — 30
Витків — Відділ ім. О. Кобилянської ... 9 — 27
Саскатун — Відділ ім. Ганки Романчич ... 9 — 28
Мус Джо — Відділ ім. Кн. Ольги ... 10 — 24

Східня Канада

Ґримзбі — Відділ ім. Кн. Ольги ... 1 — 13, 4 — 25
Торонто — Відділ ім. Кн. Ольги ... 1 — 13, 5 — 22
Ошава — Відділ ім. О. Барвінок ... 2 — 21, 6 — 23
Скарборо — Відділ ім. св. Анни ... 3 — 22, 9 — 27
Оттава — Відділ ім. Л. Українки ... 4 — 22, 9 — 27
Лондон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 4 — 22
Монтреал — Відділ ім. Доньки України ... 5 — 22
Тандер Бей — Відділ ім. О. Басараб ... 6 — 20
Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки ... 6 — 24
Тандер Бей — Відділ ім. Олени Пчілки ... 6 — 26

ТІ, ЩО ВІД НАС ВІДІЙШЛИ

Марія Маків ... 2 — 26
Юхим Швед ... 2 — 26
Марія Савчук ... 2 — 27
Параска Бігун ... 2 — 27
Емілія Остапчук-Конюх ... 3 — 11
Ґеня Скоропад ... 3 — 25
Стефан Прядун ... 3 — 25
Христина Шевчук ... 3 — 26
Анна Бабич ... 3 — 26
Анна Шевців ... 3 — 27
Паранька Равлик ... 4 — 30
Параскевія Василишин ... 5 — 26
Ольга Ситник ... 6 — 28
Анастасія Загара ... 6 — 29
Анастасія Станицька ... 8 — 23
Марія Боднарчук ... 8 — 23
Наталія Антонійчук ... 8 — 24
Марія Зачернюк ... 8 — 24
Олена Федь ... 8 — 25
Анна Репка ... 8 — 26
Маргарета Вентоник ... 9 — 31
Микола Галак ... 19 — 27
Єлисавета Лаб'юк ... 10 — 28
Василина Леськів ... 10 — 29
Марія Пришляківська ... 10 — 31
Дмитро Сивак ... 10 — 31
Георгій Трофанюк ... 11 — 31
Анна Подольська ... 12 — 26
Олена Бізюк ... 12 — 26

Пресовий фонд „Променя"

Родина і приятелі п-ва Наталки і Богдана Мельничуків у 40-річчя подружжя	$ 130.00
Відділ ім. Лесі Українки при катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі	100.00
Катерина Лаб'юк, Канора, Саск. в пам'ять Єлисавети Лаб'юк	100.00
А. Ґреґораш — Торонто, з нагоди вінчання п-ва Наталки і Івана Ґергешів	80.00
Відділ ім. Доньки України, Флин Флон, Ман.	50.00
Заячковська, Оттава	50.00
Громада — Лондон, Онт.	45.00
Г. Юськів — Ст. Кетеринс	35.00
Михайло Піхота, Едмонтон	28.00
А. Іванчук — Витків, Саск.	25.00
Софія Гриник, Едмонтон	25.00
Анна Особа, Едмонтон	25.00
Леся Гірняк, Оттава	25.00
Ірина Федрик, Вінніпеґ	26.00
Відділ ім. Кн. Ольги — Вернон, Б. К.	25.00
Зоря Джексон, Оттава	24.00
Стела Гунтей, Ванкувер	24.00
А. Корній — Бурлінґтон, Онт.	14.00
Анна Дутчак, Ошава	11.00
Ліда Руденко, Торонто	10.00
Ольга Браніска — Чиливак, Б. К.	10.00
Параскевія Дверничук, Торонто	10.00
Текля Візнюра — Торнгил, Онт.	10.00
Петро Добровольський — Суррей, Б. К.	10.00
Анна Кравець, Ошава	10.00
Олеся Голинська, Ізлінґтон	10.00
Анна Курчаба, Вінніпеґ	8.00
Кароліна Савіцька, Монтреал	8.00
Оксана Русин, Монтреал	8.00
Марія Зимовець, Монтреал	8.00
П. Тріщук, Оттава	8.00
О. Маковецька, Четам, Онт.	8.00
М. Бурак, Бімзвел, Онт.	8.00
Катерина Федик, Мелфорт, Саск.	8.00
Милдред Дубелт — Мирнам, Алта.	5.00
Люба Яремко — Киченер, Онт.	5.00
Катерина Тузик — Давфин, Ман.	5.00
Нелі Чабанюк — Келовна, Б. К.	4.00
Ольга Хомич, Саскатун	4.00
Анна Конічковська — Содбури, Онт.	6.00
Павліна Лисак, Едмонтон	6.00
Наталя Давдс — Ошава, Онт.	6.00
Розалія Борса, Саскатун	6.00
Катерина Варениця — Ошава, Онт.	6.00
Ольга Заразун, Порт Альберні	6.00

По 3.00 дол. склали: П. Патринюк — Тандер Бей, Онт., Лідія Ліст — Виндзор, Онт., С. Сосницька — Монтреал, М. Боднарчук-Манюк — Суррей, Б. К., С. Редкевич — Монтреал, А. Окос — Келовна, Б. К., Катерина Чернявська — Едмонтон, Анна Саламандик — Едмонтон, Ліна Яремчук — Мирнам, Алта., А. Ґонець — Давфин ($2.00).

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Анастасія Воробець, Келовна	**2**
Євгенія Василишин, Вінніпеґ	**1**
Наталя Давдс, Ошава	**1**
Марія Паламарик — Смокі Лейк, Алберта	**1**
Павліна Лисак, Едмонтон	**1**
Лорейн Восковець, Прері Ривер	**1**

ПОВІДОМЛЯЄМО

про підвишку передплати „Променя"

Подаємо до відома нашим читачам-передплатникам, що з початком 1987 року, цебто — від 1-го січня, передплата журналу буде коштувати 15.00 долярів річно.

Причиною підвишки передплати є високі кошта видавання журналу.

Ми через останніх шість років не підвищували ціни, помимо того, друкарня за той час два рази піднесла ціну на друкування „Променя". Зросли ціни на папері, працівниках друкарні, високі оплати кліш і пошта. Рятувало нас членство своїми піжертвами і відділи та читачі. Так далі не можемо йти.

Проголошуємі підвишку завчасу. Ви можете заплатити Вашу передплату наперед по старій ціні тепер і до кінця грудня, одначе по Новім році, старе заборгування буде по новій ціні, наприклад, коли Ви завинили за рік 1986, то по Новім Році за цей довг Ви вже будете платити по новій ціні — 15.00 долярів.

Так само просимо пам'ятати, що кожна передплата має вплачуватися — РІК НАПЕРЕД. Дехто цього ніяк не може зрозуміти і з упімненням за минулий рік покривають лише довг і стають дальше післяплатниками.

Редакція і адміністрація „Променя".

ДАР З КЕЛОВНА, Б. К.

З нагоди Свята Книжки у відділі ім. Савелі Стечишин на пресовий фонд „Променя" склали пожертви:

Наталя Іванишин	$20.00
Галя Сирва	10.00
Зеновія Талпаш	7.00
Срібна колекта	9.00
Анастасія Ратковська	5.00
Анна Воробець	5.00
Галина Новосад	5.00
Марія Митран	5.00
Марія Світик	5.00
Розалія Петращук	5.00

По 2.00 дол. склали: П. Сенюк, Алекс Тимчук, Марія Клевчук, Анна Шепел, Марія Копан.

По 1.00 дол.: Д. Дубик, Елсі Лукіянчук, Бесі Ґнип, Ірина Лісова. Разом 90.00 долярів.

FEB 87
P Y1
SUCHOLOTOSKY MRS M
301-13516-102 ST
EDMONTON AB
T5E 6A2

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Маґус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1